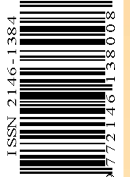
BAYAN YANI

108

NİSAN 2021 / 03 15 TL K.K.T.C:17 TL.

#İstanbulSözleşmesiYaşatır #Vazgeçmiyoruz

ISSN 2146-1384

6 SAATTE 12 KADIN ÖLDÜRÜLDÜ

Yeniden kapanma ve

MASKE, MESAFE, SÜTYEN

KORO-NADA KRİZ HANIM

Ramize Erer

Sivas'ta bir dernek İstanbul Sözleşmesi'nden çıkılması sebebiyle 8 adet şükür kurbanı kesti...

Boşanma aşamasındaki karısını öldüren adama adliye önünde tezahürat yapıldı...

BAYAN YANI AKTÜEL

Bakan Soylu, 1 milyon kişi başına kadın cinayeti oranının dünya ortalamasına göre Türkiye'de düşük olduğunu açıkladı.

Prof. Dr. Şengül Hablemitoğlu

Hablemitoğlu Ankara Enstitüsü
iletisim@hablemitoglu.net

Korkusuz, Direnişçi ve Tutkulu Bir Feministe Veda: NAVAL EL SAADAVİ'Yİ ANMAK

"Bir adamın bir kadın üzerinde denetim kurma çabasında en çok kafayı taktığı zayıf nokta buydu: Kadının başka erkeklerden korunması gerekliliği. Erkeğin kendi kadınına duyduğu kıskançlık: Erkek aslında kendisi adına korkar, ama kadın adına korktuğunu idda eder; onu mülkiyetine almak ve onun etrafında kalın duvarlar örmek için korunması gerektiğini öne sürer."
Nevâl El-Saadavi - *Kahire Saçlarımı Geri Ver**

Nil Nehri yakınlarındaki bir köyde doğmuş, Mısırlı feminist aktivist yazar ve psikiyatrist doktor Naval El-Saadavi; uzun süre bir hastalıkla mücadele ettikten sonra, tümüyle feminist bir mücadeleye adanmış bir yaşamın ardından 90 yaşında geçtiğimiz günlerde vefat etti. Ardında büyük bir yazı ve fikir mirası bıraktı. Cesareti, nesiller boyu aktarılan kadına dair ülkesindeki gelenekleri ve ataerkil değerleri reddeden fikirleri ve kadın sorunlarını savunmaktaki kararlılığı ve yılmazlığı ile tarihteki yerini aldı. Saadavi vefatından 12 saat önce kişisel Twitter hesabından takipçileri ile şu sözü paylaşmıştı; *"ben Tanrı'nın bir kızıyım ve düşüncem özgür".*

Saadavi'nin yaşamı direnmekle, karşı durmakla geçti. Mısır'da çeşitli şehirlerde doktor olarak çalıştı ve önce sağlıkla ilgili yazılar yazdı. 1972 yılında kadınların sorunlarını ele aldığı, kadın sünnetini eleştirdiği *'kadın ve seks'* kitabı yayımlandığında özellikle İslamcıların ağır tepkilerine maruz kaldı. 5 eylül 1981'de Enver Sedat tarafından hazırlanan bildirgede adı geçince bir anda Mısır'ın KHK'lısı oluverdi. İngiliz işgaline ve Camp David sözleşmesi'ne karşı çıktığı için tutuklanan bin kişi arasında yer alan Saadavi, bu nedenle kocasından boşanma ve Mısır'dan sürgün edilme cezası almıştır.

Kadınlarla birlikte, işçi haklarını savunduğu için siyasetçilerin de sevmedikleri biri olmuş, işinden atılmış, hapse girmiş ve ölüm cezasına çarptırılmıştır. Yaşamı boyunca, kadınların özgürlüğünü ülkesinin siyasi ve kültürel kurtuluşu ile ilişkilendiren Saadavi, korkmadan mücadele etmiştir. Her zaman kadın yaşamına dair radikal bir değişime duyulan ihtiyacı savunduğu, ataerkil sistemin acımasızlıklarını anlattığı tıp, siyaset, din ve cinsiyet konularındaki 50 kitabı, söyleşileri ve yazıları ile ülkesinde şok etkisi yaratan bir gündem oluşturmuştur. Özellikle din karşıtlığı ile suçlanmıştır. Dinin temellerine ve Kuran'ın kutsallığına meydan okuyan söylemleri nedeni ile kitapları ve söyleşileri yasaklanmıştır. Ayrıca, ülkesinde devlet gözetiminde fuhuşun yasal bir zeminde olmasını savunması, ahlakla ilgisi olmadığını söyleyerek örtünmeyi eleştirmesi her zaman Saadavi'yi sistemle karşı karşıya bırakmıştır. Bütün bunlar Saadavi'nin fikirleri ve mücadelesi ile toplumun özgürleşmesine katkıda bulunduğu gerçeğini değiştirmiyor. Bugün Mısır'da Saadavi feminist mücadelenin bir sembolü.

2018 yılında BBC televizyonuna verdiği röportajda; *"hayatımı, doktor olmama rağmen yazmaya adanmış bir hayat olarak tanımlayabilirim. Tüm engellere rağmen yazmaya devam ettim. Ölümden korkmuyorum. Kişi öldüğünde acı duymaz"* diyordu. Son nefesine kadar yazdı Saadavi. Yazarın bitmemiş bir *"günlük projesi"* yarım kaldı. *"Günlüğünün- Hayatımdan Kağıtlar "* adlı dördüncü bölümünü yazmaya hazırlanıyordu. Daha önce üç bölüm yayımlamıştı ve son bölüm hastalığı ile mücadelesi olacaktı. Ancak zamanı yetmedi. Saadavi'nin yaşamı boyunca vazgeçmediği tek alışkanlığının günde 6 saatini okumaya ayırmak olduğu biliniyor. Son yıllarda görme ile ilgili sorunları olduğundan zorlanıyordu. Mısır'da ölümünün ardından konuşan diğer yazarlar; "*Saadavi, asgari insani değerleri korumanın gerekliliğini savunuyordu ve bu değer sistemini dini inançların ikamesi olarak görüyordu, ancak aynı zamanda İslam dininden çıktığını da asla söylemedi"* diyorlar. Pek çok kesimin eleştirdiği yazar için ortak bir görüş var; *"Dr. Neval El-Saadavi'ye katılırsınız ya da katılmazsınız, ancak o yaşamının sonuna kadar dürüstlüğünden sapmadı"* diyorlar. Saadavi eserleri ve fikirleri ile uzunca bir süre bıraktığı izleriyle ülkesinde ve dünyada tartışılmaya, hatırlanmaya devam edecek.

Huzurla uyu, dirayetli bilge kadın. İzini süren tüm kadınlarla birlikte rahmetle anıyorum…

**Neval El Seddavi, (2001). Kahire Saçlarımı Geri Ver. (Çev: O. Akınhay), Everest Yayınları, İstanbul.*

KADIN OLMANIN NASIL BİR ŞEY OLDUĞUNU BİLMİYORUM

Katina Karanikola

Yunan gazeteci, senarist, dokümanter Andrea Lukakos'un kadınların cinsel istismarı üzerine, ocak ayında, yazdığı metni tesadüfen facebook ta gördüm. Cinsel tacize uğramış bir kadının acısını, travmasını hiçbir erkeğin anlayamayacağını, aynı zaman da tüm kadınların geceleri tek başına yürürken hissettiği dehşet ve güvensizliği anlayamayacağını belirtti. Andreas kadınlara güçlü bir ittifak mesajı, erkeklere ise her şikayet ve olayı "evet ama" olmadan dinlemenin ne kadar önemli ve gerekli olduğuna dair mesaj gönderiyor.

"Kadın olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum." Korkuyla yürümenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum ama gece sırf bir kadının yanından yürüyerek geçtiğim için dehşet içinde çığlık atığını gördüm.

Kadın olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Kadın istemediği halde birisinin ona oral seks yapmaya zorlaması nasıl bir şey bilmiyorum ama ona olanları bana anlatan kadın bunu biliyor.
Kız olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Evine özel ders için giden öğretmenin kıza sarkıntılık etmesini, okşamasını babasına söylememesi, onların tepkisinden korkup tekrar istismara uğraması nasıl bir şey bilmiyorum. Ama, bana, neler olduğunu anlatan kadın biliyor.

"Kadın olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum." Siz istemeden yabancılar tarafından size gönderilen çıplak fotoğraflar, sarhoşların istemediğiniz halde konuşmakta ısrar etmeleri, istemediğiniz halde size dokunmak, sizi öpmeye çalışmak, istemediğiniz halde içinize girmeye çalışmak, istemediğiniz halde girmek, bedenine, ruhuna ve zihnine tecavüz etmek ve sonra konuşursan daha çok olacağını bildiğin bir toplumda parçalanmış halde bırakmak. Tüm bunları yaşamanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum ama pek çok kadın bunu biliyor. Ve bunu biliyorlar çünkü biz erkekler bunu yaşattık.

"Kadın olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum" ama bu sefer cinsiyetimden utanıp başımı öne eğik oturup hepsini dinleyeceğim. "Evet ama", " hepimiz aynı değiliz" demeden dinleyeceğim. Dinleyeceğim ve daha iyi olmaya çalışacağım. "Evet ama" diyen arkadaşlarımla, oğullarımla konuşup dinleyeceğim.

"Kadın olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum" ama anlamaya çalıştıkça daha çok utanıyorum ve saygı duyuyorum. Kadın olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum ama önemli değil. Önemli olan onları dinleyeceğimizi, başımızı eğeceğimizi ve onlarla birlikte olduğumuzu bildireceğiz. "Konuş, şikayet et". Korku sizden ayrılana ve size yapmasını istemediğiniz bir şeyi yapmayı düşünen herkesin aklına girene kadar gittikçe daha fazla sizinle olacağız."

Çerçöp

Feyhan Güver

aksoyezgi@gmail.com

Ezgi'nin Cinnet Kutusu

Ezgi Aksoy

- Hoş geldin bahar! Bu arada, "**İstanbul Sözleşmesi**"nin iptalini tanımıyoruz elbette. Ya ne sandın?
- Hukukçular, sözleşmenin iptalinin yasal olup olmadığını tartışadursun, biz kadınlar sağlam ve köklenmiş enerjimizle sürüp giden mücadelemizi omuzlamış ilerliyoruz. Sözleşme var ya da yok (ama var var), bu ülkede mevcut yasalar, gelenekler ve bir kadın varlığı var. **Hepimizi de öldüremezsiniz ya!**
- **Boğaziçi**'nin topyekün direnişi göğsümüzü kabartıyor. **Korkmamak** ne demekti eğer unuttuysak, aklımızdan çıktıysa, işte orada bakın, Boğaziçi'nde parlıyor **korkmamak**. Korkmayanların yazdığı epik bir şiir gibi cesaretlendiriyor bizi. Elbette çok yaşa Boğaziçi!

- Gözaltına alınan, sonra serbest bırakılan, arkadaşları içeri alındı diye protesto yaparken gözaltına alınan ve gene serbest bırakılan tüm herkese geçmiş olsun! Direnişiniz toprağa düşen bir tohum gibi şimdi. Nice baharlara!
- Ve bir de kadınlar… Meydanları dolduran, haykıran, direnen kadınlar. Nice baharlara!
- Boğaziçi davasında öğrencilere "**LGBT ile ilişkin var mı?**" gibi sorular sorulduğunu duyduk. **Şeriat** gelir mi gelmez mi derken, ucu görünmüş bu arada hiç söylemiyorsunuz.

- Başıma bir şey gelmeyecekse, LGBT haklarını "**ama efendim Osmanlı'da da LGBT vardı**" diyerek savunmaya çalışmak bana çok dangozca geliyor. Her şeyden önce biz gizli saklı, suçmuşçasına yaşanan ve iş ciddiye bindiğinde kellenin gidebileceği bir "hürriyet" peşinde değiliz ki! Cumhuriyetin anayasısında yurttaşlarına bahşettiği ve zaten var olan eşit hakların uygulanmasının peşindeyiz.

- Ve fakat "**artık kadın kesebilicez, Yarabbim sana çok şükür**" diye kurban kesildi bu ülkede!
- İstanbul Sözleşmesi iptal edildi diye **Sivas**'ta kurban kesip kutlama yapan erkekleri birileri izlese keşke. Birileri derken polis molis yani. Çünkü ciddi ciddi artık kadın kesmek serbest sanıyorlar zannederim.

- Bahar geldi gelmesine de yoğun bakımlar yüzde seksen beş dolmuş gene. Evde oturmaktan beynimizin burun deliklerimizden aktığının ben de farkındayım, ama acık daha sıkın dişinizi hey!
- Aşılar noldu bu arada ya? Bizim bi aşı vardı?
- Türkiye; gündemiyle, gerçekliğiyle, iç siyaseti, ahval ve şeraiti ile tam bir distopya deyip diyoruz da… İşte sonra **pudra şekeri** gibi hadiseler yaşanıyor. Distopya olmayı bile beceremiyoruz. Böyle boktan distopya mı olur çogafedersiniz.
- **Süleyman Soylu** da pudra şekeri meselesi için "**mesele siyasallaştırılmak isteniyor**" demiş. Oysa ne alakası var di mi? Bir AKP (ki yirmi yıldır iktidar partisi oluyor kendisi, bilmiyorsanız hatırlatayım) büro çalışanının lüks otomobillerde koko çekecek kadar parayı nereden bulduğu gerçekten de hiç siyasetle ilgili bir mesele değil. Bu sene sümbüllerin nisanda mı yoksa mayısta mı açacağı bile daha siyasal bi mesele.

- AKP kongrelerini yatay çekmişler, ondan kalabalık ve maskesiz çıkmış bi de. Paralel evrende Türkiye varsa orada işler nasıl yürüyor ben çok merak ediyorum ya.
- Hrant Dink davasından otuz üç beraat ve yirmi yedi mahkumiyet çıktı. Beraat edenlerle ilgili mücadele sürecek tabi. **Faşizme inat kardeşimsin Hrant!**

- **Galataport** bittiğinde ki az kaldı sanırım, **Karaköy**'den **Fındıklı**'ya kadar olan sahil şeridinde sadece bir nokta kadar kamusal alan kalacağını biliyor muydunuz? **İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi**'nden çıkıp sahilden arkadaşlarla kaldığımız evimizin olduğu **Beşiktaş**'a yürüdüğümüz, **Fındıklı**'da parkta oturduğumuz, **Mimar Sinan**'ın yanında sahilde sürttüğümüz yılların geliyor aklıma. Tüm gençliğim, anılarım, hayatımın en az yirmi yılı silinmiş gibi hissediyorum. Bir ülkede yaşayıp aynı ülkeye özlem duymayı çok iyi öğrettiniz bize be! Burnumda tütüyor o uzak ülke! Dayanamıyorum hasretine!

- Gezi Parkı, Pera Palas Otel, Vefa Lisesi, Şişli Etfal Hastanesi ve Sait Halim Paşa Yalısı "**Beyazıt Hanı Veli Vakfı**"na devredilmiş. Ölen onca çocuğun hatrı yokken, bir – iki ağacın hatrı olur mu hiç? Biri sanki "**finish him!**" demiş gibi. Öldük öldük, gene öldük. Yetti.
- Bu noktada şöyle demek isterim; (laik, demokratik, sosyal ve eşitlikçi bir cumhuriyet olarak) Türkiye bir ihtimaldi ve çok güzeldi. Biz seni çok sevmiştik. Keşke ayrılmasaydık.

- Bu arada bir de kaşla göz arasında **Kanal İstanbul**'a devlet garantisi verildi, imar planları onaylandı. Galiba zaten yakında ne sahilinde oturacağımız bir deniz kalacak ne de İstanbul'un İstanbulluğu.

- Yanlış anlamayın, yılgın değilim. Yorgunum sadece.
- **Limak** tarafından yapılan **Düzce – Zonguldak** otoyolu çökmüş. Gene asfaltı tereyağı gibi toprağın üstüne sürmüşler çünkü. Bu ülkede yapılacak bi nükleer santralle hiç göktaşına gerek kalmadan biz bu hikayeyi bitiririz benden söylemesi.

- Sözleşmenin iptali gündemdeyken kadın katliamı durmuyor. **Sezen Ünlü**'yü kaybettik bu ay; barbar bir erkek tarafından katledildi. Toplum baskısıyla yüzleşmeyi göze alamadığı için kendisini taciz eden işbu erkekle bir arada bulunuyordu. Defalarca Sezen'i döven işbu erkek, Sezen'in babasının dediği gibi, ceza almış olsaydı, Sezen bugün yaşıyor olacaktı. Bir kalemde verilen kararların bir kadının hayatından daha değerli olduğu günleri elbet geride bırakacağız da, gidenleri kim geri getirecek? Ay hayat!

- **Atatürk** kabartmasının devlet madalyalarından çıkarılmasının nedenini şöyle açıklanmış; "Devlet nişanı verilecek Arap liderleri ve iş adamları, Atatürk kabartmalı nişanlardan rahatsız oluyor. Onları rahatlatmak için." Hiç şaşırmıyorum. Adamlar haklı. Para verip tapusunu aldıkları malın üstünde ne isterlerse onu görmek isterler elbette.
- **Twitter**'ın **CEO**'su **Jack Dorsey**'nin ilk tweet'i 2,9 milyon dolara satılmış. Hiçbir şey anlamamış olmam! Tweet nasıl satılıyor yau?
- Milyon dolar falan demişken, yanlış söyledim çogafedersiniz; **Dolar Bey**, **Euro Beyefendi** diyeceksiniz.
- Bu denklem, Türkiye için de çalışır. Tabelalar, yasalar, sözleşmeler, isimler, madalyalar değişebilir. Ama gönüller değişmedikçe bu mücadele bitmez!
- Hayırlı baharlar, gönlünde umut taşıyanlar. Umutlarınız yeşersin, tohumlarınız açsın dilerim. Çok öperim.
- Bu ayın bombalarında biri hiç kuşkusuz milletvekilliği düşürülen **Ömer Faruk Gergeroğlu**'nun abdest almaya giderken derdest edilmesi ve **HDP**'ye açılan kapatma davasıydı. **Selahattin Demirtaş**'ın bir tweet'le izah ettiği gibi; kapatılmak istenen sadece bir bina. Gönlünü ve oyunu HDP'ye vermiş halkı nasıl kapatacaksınız?

İpek Özsüslü

FETİYE NENE

SEN CHARLES 'LA CAMİLLE'İ BİBERLİ EKMEK YEMEĞE ÇAĞIR..BEN Bİ AĞIZLARINI ARAYAYIM..

...
BANA BAK KAMİLE! SEN MİSİN BEBEK NE RENK OLACAK ACABASI DİYEN?
AAA YOK AYOL! BU DA NERDEN ÇIKTI?..
ACABASI SEN DOĞMADAN DA ANANGİL KONUŞTULAR MI NE RENK OLACAKSIN DİYE? BOZ BEZERİK OLACAĞINI BİLMİYORLARDI TABİ SÜRPRİZ OLDU!

HARRY 'E PARA YOLLAMAYI KESTİM..İNSAN BABAYI ATAYI TANIR BİRAZ FETİYE HALA!
O BAŞKA..
SEN ZAMANINDA TANIDIN MI? CAMİLLE İÇİN HERKESİ EZMEDİN Mİ?
NESİ BAŞKA BE? KADIN SENİ DONUNDA ÇALKALAMADI MI?!

AYRICA CROWN'DA İZLEDİM. NİYE DİANA DOĞUM GÜNÜNDE SAHNEYE ÇIKTI DİYE SURAT YAPTIN KIZCAĞIZA?
O GÜN BENİM DOĞUM GÜNÜMDÜ... BENDEN ROL ÇALDI!
ÖYLE Mİ 1-C'DEN CHARLES? SEN BEBEK MİSİN OĞLUM?!

ŞAK ŞAK
BRAVOOO BRAVOOO ALKIŞLAYIN 1-C'DEN CHARLES'I
FETİYE, HARRY ARIYOR!
TEYZE TELEFON ÇALIYEH
TEYZE TELEFON ÇALIYEH

HARRY, OĞLUM NASILSIN İNŞALLAH? ARCHİ NASIL?
VAYY EŞOĞLUEŞŞEK, ÖP YERİME!
SANA ÇOK KIRGINIZ HARRY! NOOLMUŞ ÖÖLE DEMİŞSEM KARININ İNCİLERİ Mİ DÖKÜLDÜ?HALAYIM BEN HALA!

BABAANNENİN TANSİYONU 28'E ÇIKTI SİZİN YÜZÜNÜZDEN!
BİZ BUNLARI HAKETMEDİK OĞLUM! PARAN MI BİTTİ? DÜĞÜNDE TAKILAN ALTINLARI NAAPTIN?

NOOLMUŞ YA? BEN BURMALARIMI VERMEM PEŞİN SÖYLİİM
NE YAPTIN PARALARI NE YAPTIN?! VAY VAY VAY..

NOOLMUŞ KIZIM SÖYLESENE.. ÇATLATIRSIN İNSANI!
KAPANMIŞ MI BU GÖRMÜYORUM Kİİ!

ELALEMDE NE DAMATLAR VAR BEE!
BİZİM OĞLAN ALTIN-LARI SATIP KAYNANASINA PİLATES STÜD-YOSU AÇMIŞ.

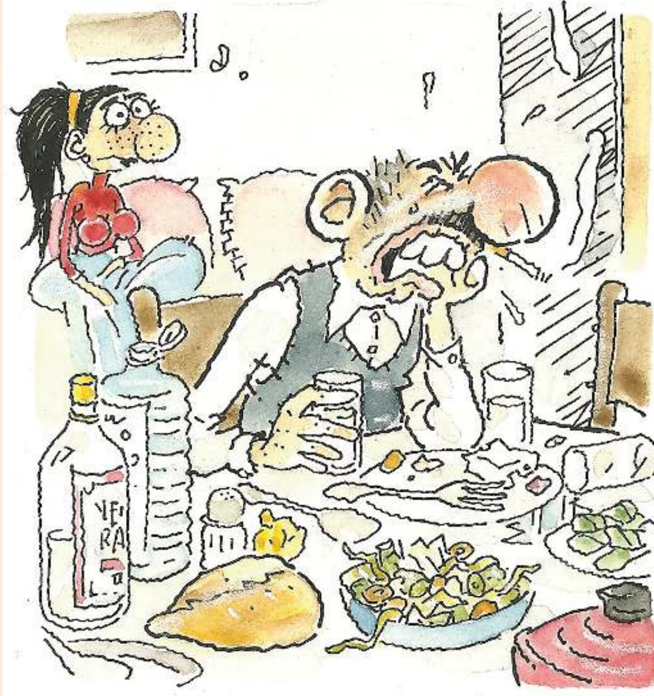
atilla atalay

YETENEKLİ SIDIKA

- Lan yeter artık be! Vallahi yeter. Biri çıkıp gelse de "Sıdıka sizin kızınız değil. Evraklara baktık, kendisi esasen Sultan Beyazıd Hânı Velî Hazretleri Vakfıyyesi kayıtlarında filan görünüyor. Artık evde onunla başbaşa tıkılı kalıp deliliklerine katlanmıycaksınız, alıyoruz, götürüyoruz" dese. Yemin ediyorum, "Buyrun, bittabi sizin beyanınız esastır" deyip dakkasında paketler veririm ellerine... Kız? Bak bak hiç duyuyo mu?

- ...

- Kız Sıdıka doğru dur şu evde, bi dakka doğru dur... O müziği kıs, elindeki sopayı da bırak... Otur bi kenara!

- Nabzımı da durduruyım mı anne?

- Çeneni kapa!

- İyi bari... Müsait bi yerde ölücek var...

- Kızım bi sus, bi kerecik cevap verme anneye... "Yorum yok" de "Ticâri sır" de... "Geçiniz" de... Hem radyoyu sonuna kadar açıp karşısında sopayla abuk subuk hareketler yapıyo, hem de benle çene yarıştırıyo... Bi gören olsa deli diycek; niye sopa sallıyosun kızım radyonun karşısında? Orkestra şefi mi sanıyosun kendini?

- İyi tamam bıraktık... Bi dakka şööle kendi kendimize eğlensek olmaz sanki...

- Benim bildiğim ev kızları, radyoda hoş bi parça çıkınca, dans ederler, ne biliyim ellerine saç fırçası almak suretiyle şarkıcı taklidi yaparlar. Ne o ööle deli gibi çubuk sallamalar...

- Belki ben orkestra şefliğine öykünüyorum... Belki ben sıradan bi ev kızı diilim... Ya İdil Biret'in Suna Kan'ın yeteneğine, müzik kulağına sahipsem?..

- Sen tuhaf bi çeneden başka hiç bişeye sahip diilsin... Onu da birazdan kırıcam zaten!

- Tamam tamam, çekiştirme müzik kulağımı... Ay keşke ikiz olsaydık... Güher Süher Pekinel kardeşler gibi... Hiç olmazsa iki kişi olurduk, annem bizi dövemezdi... Sıdıka-Mehlika Pekinel kardeşler... Abim de Fazıl Say...

- Baban var, Erol Taş!

- Haa evet, bi an için onu unuttum... Kız anne, ama bi düşünsene... Gerçekten, ya ben çok yetenekliysem... Acaip bir ressammışım mesela... Ya da jimnastikte... Yer hareketlerinde, kulplu beygirde, denge aletinde...

- Dengesiz karı! Nerden taktın yine sabah sabah...

- Baksana anne... Artık uluslararası başarılara sahibiz... Bir Özlem Türeci, bir Uğur Şahin, bir Aziz Sancar, bir Feryal Özel...

- O kim kız? Feryal Özel, ne çalıyo, piyanocu mu?

- Dünyaca ünlü bir profesör, NASA' da görevli. Sonra kuantumcu Mete Atatüre var, CERN' de Bilge Demirköz var... Bi düşünsene, bunlardan kaç tane daha vardır? Yetenekleri daha ortaya çıkmadan yiyip dayağı aşşağı oturuyorlarsa? Kitap okuyamıyolarsa, film izleyemiyolarsa? Orta zekâlı kazmaların kurdukları tezgâhlarda habire kenara itiliyolarsa...

- Milpardon... Haklısın kızım... Çok paramız vardı çarçur ettik... Sana bi piyano, bi bale dersi aldırtamadık, bir özel okula yazdırıp okutmadık... Hayatımızda şööle geniş bir evde oturamadık ki, banyoya laboratuar yapalım, sen orda "mrna aşısı, dna tamiratı" felan yap.

- Ne alakası var anne yaa... Tamam bu ülkede hiç bi konuda "tesis yok" zaten... Ama yürek de yok... Kızlar zengin koca bulmaya, erkekler kurnaz olup köşe dönmeye, arada bi Alman hocalar, Bulgar antrenörler desteğinde "Avrupağğ duy sesimizi" demeye geliyoruz şu dünyaya... Mesela ben, birazcık okuyabilseydim... Belki de çok önemli bir bilim insanı olurdum... Kim bilir belki ben de kuantum fiziğinde keşifler yapar, Higgs Bozonu gibi adımı taşıyan bir "Sıdıka Parçacığı" bulurdum.

- Belanı bulucan sen belanı... Kopuk karı, dengesiz kaltak...

- Aman be, hemen küfür kâfir, sindirmece... Kaçıcam şu evden resmen "Beyin göçü" olcak...

- Esas beyin travması olucak... Akşama baban kırıcak kafanı... Çok bilmiş... Ukela... Bacak kadar boyuyla kafayı nelere takmış... Zıpçıktı zirzop...

* * *

- Haydi yine yırttın... Baban iyi gününde, biraz da kafası güzel zaten... Şikâyet ettim, "Tabi yetenekli benim kızım, aferim ona" dedi... Şimdi sofraya çağırıyo... "İki tek atıcam kızımla, gelsin bana Makber'i okusun... Aynen Hamiyet Hanım gibi sesi var" dedi...

- Söylemiycam işte... Sanki yetenek bi tek öyle bişey...

- Kız inatlanma... İlle de saç baş yoluncak, ille dövdürtcan kendini... Kızdırma adamı, söyle dedim, sopa yersin...

- Her yeeeeer karanlıııııık...

raziyeicoglu@gmail.com

EX'TEN TANELER

Mavi Kod

EX'i olana koca boşamak kolay gelirmiş.

Soyut HayalEX'in, somut EX karakterinin çokça bahsi geçen yerdeyim bir günlük hayat dilimimde.

Hemşirelerden biri **Mavi Kod** diye seslendiğinde, herkes sanki kapıların arkasındaymış gibi oradan buradan çıkıyor, biri tekerlekli müdahale seti ile fırlıyor ve hastaya acil müdahale ediliyor. Hasta **EX** olmuşsa 20 dakika içeri kimse alınmıyor, çünkü beyin 20 dakika daha çalışırmış diye. Mesela aynı odada kaldığımız hasta, burada "**ölümden dönmek**" manasına gelen 3 kere **Mavi Kod**'dan dönmüş.

Kimbilir **EX** evliliğim kaç kerelerce **Mavi Kod**'lardan dönmüştü bilinmez.

Mavi Kod müdahalesinden sonra **EX** olan hastanın ardından bir refakatçi sessizce yanıma yaklaşıp, ölümlü dünya üzerine; **"tarlaya saçılmış maydanozlar gibi görüyorum insanları"** dedi. **"Büyüyoruz, biçiliyoruz, yeniyoruz, sararıp soluyoruz ve sökülüp atılıyoruz. Yok oluyoruz toprağa karışıyoruz ve herkes bir dal"** dedi.

Kendi kendime ağlıyorum, kendi kendime acı çekiyorum, lamba değiştiriyor, alışverişe gidiyor, çamaşır ipi bağlıyor, bozulan tv tamire taşıyor ve para kazanmak eve para getirmek zorundalığı ile karısına yaranamamak da dahil babamın vazifelerini yaşatıyorum ki, sonra birden kendi kendime hasta babama bakan kız çocuğu oluyorum. Ve bütün **EX** vakalarımda olduğu gibi her şeyi o kadar yalnız yaşıyorum ki, yalnızlıktan gururumu bile kendi kendimle duyuyorum.

Daha bir günlük bakıcı kadın,**"Yoğurt yiyerek Seda Sayan'a bakıyordum ve bir hırıltı geldi, zaten hırıltılar hiç durmuyordu, sonra birden sessizlik oldu, aay niye bu kadar sessiz oda dedim ve bir bakmışım, öldü galiba"** diye dışarı çıktı. **"Bakar mısınız öldü galiba, gel gel bak"** diye ısrar ediyor bir de. **"Hemşireye haber ver"** der demez, **"Mavi Kod"** diye bağırarak koştu baş hemşire. Kısa bir süre sonra o küçük odadan en az 10 kişi doktor, hemşire ard arda çıktılar, **"Hasta EX Oldu"** diye.

Bakıcı sonrasında **EX** olmuş hastanın resmini çekmiş akşamında bana gösteriyor bir de. Resmen bir **EX**'in fotoğrafı.

Ve her şey o kadar mekanikti ki, hemen başka hasta sahipleri **"bizimkine bak"** diye havada kaptılar bakıcıyı, daha diğer **EX** olmuş hasta gitmeden. Hastanın beyninin çalışmaya devam ettiği ilk 20 dakika içinde bakıcı yeni iş bulmuştu. **EX** hasta bakıcısının işe girdiğini hissederek morga uğurlandı büyük bir ihtimalle.

Hasta odamızın kapısını dinlerken tesadüfen kapıyı açıp yakaladığım Hemşire **EX** olmuş hasta yakınına daha **"sizin EX'iniz odadan kaldırılmadan, bakıcınız hemen başka iş buldu"** diye bakıcıyı ispiyonlamış. Neyse ki **EX** hasta sahipleri herkesin **EX**'i kendine misali, dolduruşa gelmeden bakıcının günlüğünü ödeyip helâlleşip gittiler.

PAPARAZZİYE

Raziye İçoğlu

Palyatif Bakım Merkezinde yatak hazırlamasını beklerken herkes soruyor **"kocan mı?"** lâkin servise yattıktan sonra baktım ki, kocasına bakan tek bir karı yok. Kocalarını çoktan **EX**'den saymışlar bile. Bakıcılar bakıyor hep. Demek ki karı kocalı bakışmalara hasretlerdi refakatçiler.

İstisnalarda yalan olmasın kocasının ardından apar topar hastaneye koşan bir kadın gördüm 27 Aralık 2020'de. Hatta bana **"eşiniz mi?"** demişti yoğun bakım kapısında birlikte beklerken. Ben de **"hiçbir durumda EX'i beklemem"** demiştim. Kahvaltı sofrasından birden kalkıp, ilginç bir cesaretle ki yolda motor üstünde her şey olabilir, **"Kalp krizi geçiriyorum"** diye Kuşadası'nda motoruna atlayarak hastaneye giden Kocasının ardından bir taksiye sütyensiz atlayıp hastaneye koşan, sonra karıkoca nakil ambulansla Aydın'a gelen kadın, telefonda kızlarından şeker ilaçlarından önce sütyen istedi. Yoğun bakımda ilk sözler olarak **"karıma söyleyin, bir şeyler yesin şeker ilaçlarını alsın"** diye hemşirelerle mesaj yollayan bir kocanın ardından sütyen kuşanmadan da koşulur, hiçbir durumda bundan daha yoğun romantik olunamaz yani…

Annelerine bakan hasta refakatçisi oğullar, günde üç kere altını temizlediklerini, yıkadıklarını, giydirdiklerini, beslediklerini anlatarak, kötü günde bırakıp kaçan karılarını çekiştirerek, **"kader arkadaşıyız"** ve damardan gireceklerini sanıp, ben de feministim aslında diyerek, arkalarında bıraktıkları **EX** karılarından sonra aradıkları potansiyelli kadını bulma durumunu yakalayarak inceden asılanlar, aman diyeyim, arkadaşlıkta kal, kaderim olma da.

Sağlık kurulu heyet raporu için karyola kadar sedye ile hastane koridorlarında hasta babamı yedi doktor dolaştırırken, aldatıp boşanan **EX** koca için; **"Erkeklerin yüz karası kendi bindiği dalı kesecek kadar aptal olabilir mi bir erkek? Senin gibi vicdan sahibi birinden boşanmak yapılacak en aptalca şey bir erkek için"** dedi, annesine refakat eden bir erkek evlat. Ve vicdanım da sınırsız değil, bir sınırı var başlığı altında, bu iltifatlar şayet **"yeni bir EX'iniz olayım"** manasındaysa, Evrenden yollanmış yanlış veya Evrene yollanmış olumsuz bir mesaj olarak algılıyorum.

Berna Pak

KALBİM 1+0'DA KALDI

Orta yerimden çat diye çatladım haberi okuyunca. Kıskançlıktan ne yapacağımı bilemedim.

Mutfak masasına bilgisayarıyla ful yerleşmiş kocama ve çıplak ayakla bastığında ayağını delip geçen legolarını tüm salona yayan evladıma baktım yan yan.

Kocam o sırada cep telefonundan feci yüksek sesle videolar seyrediyordu. Her 15 saniyede değişen seslerle beynime nüfus eden instagramın sanki aynı müzik zevkine sahip olmak zorundaymışız gibi storilerine müzik de ekleyen binbir benzemez insanın mutluluk, sosyallik dolu videoları.

Dolu kadehleri kameralarına kaldıran binlerce insan, tirentyoldan aldığı ve çok memnun kaldığı eteğini bizim de satın almamızı salık veren kişiler, haftasonunu Assos Ahmetçe köyünde şömine başında geçiren pastoral hayat düşkünü beyaz yakalar, asla yüzü gülmeyen biricik çirkin çocuğunu sürekli dünyanın en tatlı şeyiymiş gibi paylaşan bön kadın, sağlıklı yaşam guruları, 2 kilo aldığı için detoks kamplarına yollanan, orada hazırlanan bulamaçlara karnıyarık tozu ekleyen ve bunun bağırsak kankası olacağını söyleyen, bir avuç vitamin yutan ve günün hangi saatinde hangisi neye fayda ediyor diye beynimizi yıkayan sadece kemikten oluşan abla, yogada amuda kalkabilen mevlana sözleri paylaşan reikici, bildiğin bin yıllık çılbıra "poşe" yumurta diyip kahvaltıda kızarmış ekmek ve avokadonun üzerine koyan ve mutlaka sarısını akıcı olacak şekilde patlatan ve bu tabağa 40 lira veren sofistikeler, yerel köy mutfağı serpme kahvaltısında somon füme, havyar ve şampanya sunan restoranlar (yerel Norveç mutfağı olmalı) … Hepsi bizim evde.

Ben ise artık bir uzvum gibi olan ameliyatla aldırmam gereken berjer koltuğumda 6. saatimi 3. kahvemi tamamlarken ülkenin geldiği şu noktada magazinin bile tat vermediği yandaş yavşak gazetelere bakıp vakit öldürmeye karar verip, gündeme ve benim böğrüme löööök diye oturmuş olan haberi okumaya başladım.

Fazıl Say ve eşi ayrı evlerde yaşıyormuş.

Tabi Türk aile kavramına ters geldiği için feci linç yedi çiftimiz çünkü aile olmak 7*24 beraberlik ve birbirinizden olabildiğince tiksinmenizi gerektirdiğinden aynı evin içinde olmanız zaruridir.

Oysa ki bir evlilik için olabilecek en mükemmel şey ayrı evlerde yaşamak.

Ayrı evde olsan boşanmak için de ayrıca vakit harcayıp değerli Türk mahkemelerini adamın donuyla, çorabıyla kadının anasının nasıl da her gün gelip gittiğiyle meşgul edip, hakim amcanın değerli kulaklarını Şaziye teyzenin damadının aldığı maaşla kocasının aldığınınkinin farkını, çolukla çocukla ilgileneceğine gidip iddia kuponu yatırmasıyla, komşu kızını tanık edip "hakim bey, Serpil abla valla çok çekti kocasından" biçiminde doldurmaya hiç gerek kalmazdı.

Düşünsene ayrı evde oturduğunda bütün gün aynı eşofman altıyla muhattap olmak zorunda da değilsin.

Belki birbirinize giderken aynı flört dönemlerinizdeki gibi güzel giyinip, özen gösterir, iki makyaj yapar, ulan bi de üstüne o pahalı parfümünü bile sıkarsın.

Belki o da sen geleceksin diye heyecanlanır da bir yemek hazırlar, şarabı soğutur yanına da iki dilim peynir keser, akşama ne var ne yiyeceğiz sorusu sormak yerine belki kendisi de içindeki şefi ortaya çıkartır da sana trüf mantarlı kobe bifteği filan yapar.

Geçen sayıda yazmıştım zaten bomboooş bir ev bile olsa yeter, bi kamp sandalyesi bi sessizlik, bi 1+0 diye.

Çünkü düşünsene kocan Fazıl Say da olsa evde bütttün gün piyano çalacak.

Yani en başta güzel gelir, instagramına filan koyarsın "canım kocişim", "kimin kocasııı buuu", "yıllarca dinleyebilirim" heştegleriyle filan ama ne kadar sürebilir ki bu ? Bir süre sonra aşşırı piyanodan kaçmak isteyebilirsin. Hele beste dönemleri sürekli aynı şeyi binleeeeerce kez çalacak bi de dönüp sana soracak nasıl olmuş diye. "Ay şekerim hiç olmadı" da diyemezsin.

Offf nasıl bir sorumluluk. İyi yapmışsın Ece, ayrı ev çok iyi fikir.

Hele pandemi şartlarında…

Ki gözümden kaçmıyor Fazıl Say da büyük futbol hayranı hem de Fenerli. Yastık filan fırlatıyor televizyona maç esnasında. Ekranın önünden geçemezsin, Fazılcım çocuğun okul taksidi diyemezsin, aşkitom haftasonu bi Ahmetçe mi yapsak diyemezsin. Ofsayt nasıl oluyodu diye soramazsın kafana yastığı yersin, fanatik adam konuşturmaz maç sırasında. Meyve soyup ağzına vermeni ister böylesi gözünü televizyondan ayıramaz. Fener gol atamadıkça totem yapıp o koltuktan bu koltuğa sıçrar, seni de kovalar.

Bir de yenilince küsen konuşmayan var.

Mesela benim abim, Fener yenildi mi bütün hafta evde zombi gibi gezer, ters ters cevap verir, hayata küser. Ulen karının suçu ne? Sahaya inip yanlış taktik, hatalı pas mı verdi? Golü sayılmadı mı? ofsayta mı düştü? Kırmızı kart mı aldı? Maç esnasında ada çayı mı tütsülemedi? Naptı ya da neyi yanlış yaptı da küsüyorsun karına, çocuklarına, tüm dünyaya?

İşte böyle durumlarda mesela Ece hanım alır sırt çantasını geçer kendi evine açar sekiz kafa yanyana duran bol testesteron kokan, beyin avuçlayan, mıncıklayan ve yakan haber tartışma programlarını, bi göz tvde bi göz telefonda whatsuppta kankitolarıyla geyik çevirir.

Fazıl da soramaz "ne diyo kızlar?" diye.

Ayrı ev iyidir,

Evin içi olmuş okul, restoran, kantin her türlü küçük ölçekli işletme ve çalışan elemanına maaş ödemeyen bir sistemde, mesai bitiminde kendi evine gidebilmek anahtarı çevirip ayakkabıları şöyle bir fırlatıp müziği açıp, yemek mevzuunu hiç ama hiç abartmadan konserve kutusunu açıp barbunya kaşıklamak gayet yeterli gelebilir insana.

Tv'yi açıp 3 saat süren salya sümüklü, şiddet ögeli ve bol Sezen Aksu soslu diziye bakarken kimse seni yargılamaz, kapat şunu, izleme ya böyle şeyleri demez.

Koltukta uyursun belki kocana da iyi geceler yazarsın.

Ayşe Armanlaşırsınız belki. Sevgilim bile dersin kocana belli mi olur?

Gerçi şu pandemide kocasından zerre sıkılmayan varsa o da Ayşe Arman'dır.

Ne mutlu kocasıyla, Ömerim de Ömerim; Allah ayırmasın valla çok şahane.

Evlilik müzesi olsa en baş köşeye koyarım o çifti tebrik edilesi, pamuklara sarılası.

Kayınvalidesine bile bayılıyor o derece araştırılması gereken, örnek teşkil edecek bir evlilik.

Gazeteden kafamı kaldırmama sebep "Anneeeğğğğ öğle teneffüsü" diye gelen çocuğuma kapuska ısıtmaya kalktım.

Yine de elbette sinek kadar kocam olsun kafamda bulunsun, aman öküz kadar olmasın insanın üzerine oturmasın.

KADIN SESİ

Özlem Özdemir
twitter @ozlemozdemir
instagram @ozlemozdemir

Afet...

Bu ay kendime torpil yapacak ve yeni çıkan iki kitabımdan bahsedeceğim. Çünkü bu vesileyle siyasi haklarımızı kazanmamızda başrolde yer alan harika bir kadını da anmış olacağım. İlki ilk çocuk romanım *"Benim Adım Afet"*, ikincisi biyografi çalışması olan *"Afet: Atatürk'ün Manevi Kızı Prof. Dr. Afet İnan'ın Yaşamöyküsü."*

Yaklaşık iki senelik bir çalışmanın ardından Afet İnan'ı yediden yetmişe anlatabildiğim bu iki eser, yazarlık kariyerimin en önemli üretimleri olarak gelecek nesillere kalacağı için çok mutluyum. Çünkü Afet İnan gibi önemli bir kadının yaşamı, üzülerek söylemeliyim, kızının derlediği kitaplar dışında ilk kez bir başkası tarafından biyografi ve de çocuk romanı olarak yazılıyor. Oysa bir başka ülkede olsaydı eminim hakkında sayısız kitap, film, belgesel olurdu. Bunun benim kitaplarımla başlamasını dilerim…

Bu kitapları niye yazdım? Birincisi; Afet İnan toplumda hak ettiği kadar tanınmıyor. İkincisi, ülke için "yeni tarih" yazma çalışmalarına paralel olarak Atatürk'süz ve Afet İnan'sız yeni bir kadın mücadelesi tarihi yazılmak isteniyor. Bir kadın olarak her iki durumdan duyduğum müthiş rahatsızlık ve bu konudaki çalışma azlığı, beni bu kitapları yazmaya mecbur etti. Biyografi için çalışırken çocuk romanı da kendini yazdırdı.

Peki, kimdir Afet İnan? Adeta Cumhuriyet kurulmadan önce, kurulacak Cumhuriyet için doğmuş bir kadın. Birçok duraktan geçerek Makedonya'dan Ankara'ya seyreden bir hayat. Dağılmaya yüz tutmuş imparatorluğun son günlerine ve yeni kurulacak cumhuriyetin ilk ekilen tohumlarına bizzat tanık olmuş bir figür. Savaş yıllarında yaşanan çocukluk ve gençlik, "kuruluş" döneminde alınan birbirinden önemli roller. Mustafa Kemal'in manevi çocuklarından, bilim kadını, Cumhuriyet'in ilk kadın tarihçisi Prof. Dr. Afet İnan. Atatürk'ün meşhur Çankaya sofrasının ev sahibesi, kıdemli öğrencisi, Türkiye'de kadın haklarına yönelik çalışmaların başlangıç noktalarından, Afet.

Biyografinin ilk üç bölümünde Afet'in Makedonya'dan Ankara'ya uzanan yolculuğunun bütün duraklarına uğruyoruz. Akıcı ve roman hissi alacağınız bir dille yazdığım kitap, alt metinde Cumhuriyet'in kadınlar için ne kadar önemli olduğunu ve dünyanın pek çok ülkesinden evvel haklarımızı nasıl elde ettiğimizi de anlatıyor. Ve Afet İnan'ın kadın hareketi tarafından bile hiç dile getirilmediği halde kadın haklarının kazanım sürecinin baş aktörü olduğunu da… Ancak yalnızca Afet'in hayatını yazıp bırakmadım. Kitabın son bölümünde ise, yakın dönemde Afet'e ve yaptıklarına yönelik çarpıtmalar ve onun adını dahil ederek dillendirilen iftiralara da gerçeklerle cevap vermeye çalıştım. Çünkü ona yapılan haksızlıklara kayıtsız kalamadım.

Çocuk romanı, Afet adındaki küçük bir kızın adaşının hayatını merak etmesiyle başlıyor ve çocukları tarihle iç içe bir yolculuğa davet ediyor. Mustafa Kemal Atatürk'le tanışmanın ardından bambaşka bir yönde ilerleyen eğitim hayatı... İsviçre'ye uzanan bir ömür, Türk Tarih Kurumu'nun kurulması ve kadın hakları için yürütülen nice çalışmalar… Fantastik ögelerle günümüz çocuklarının zevkle okuyacağı bir kitap.

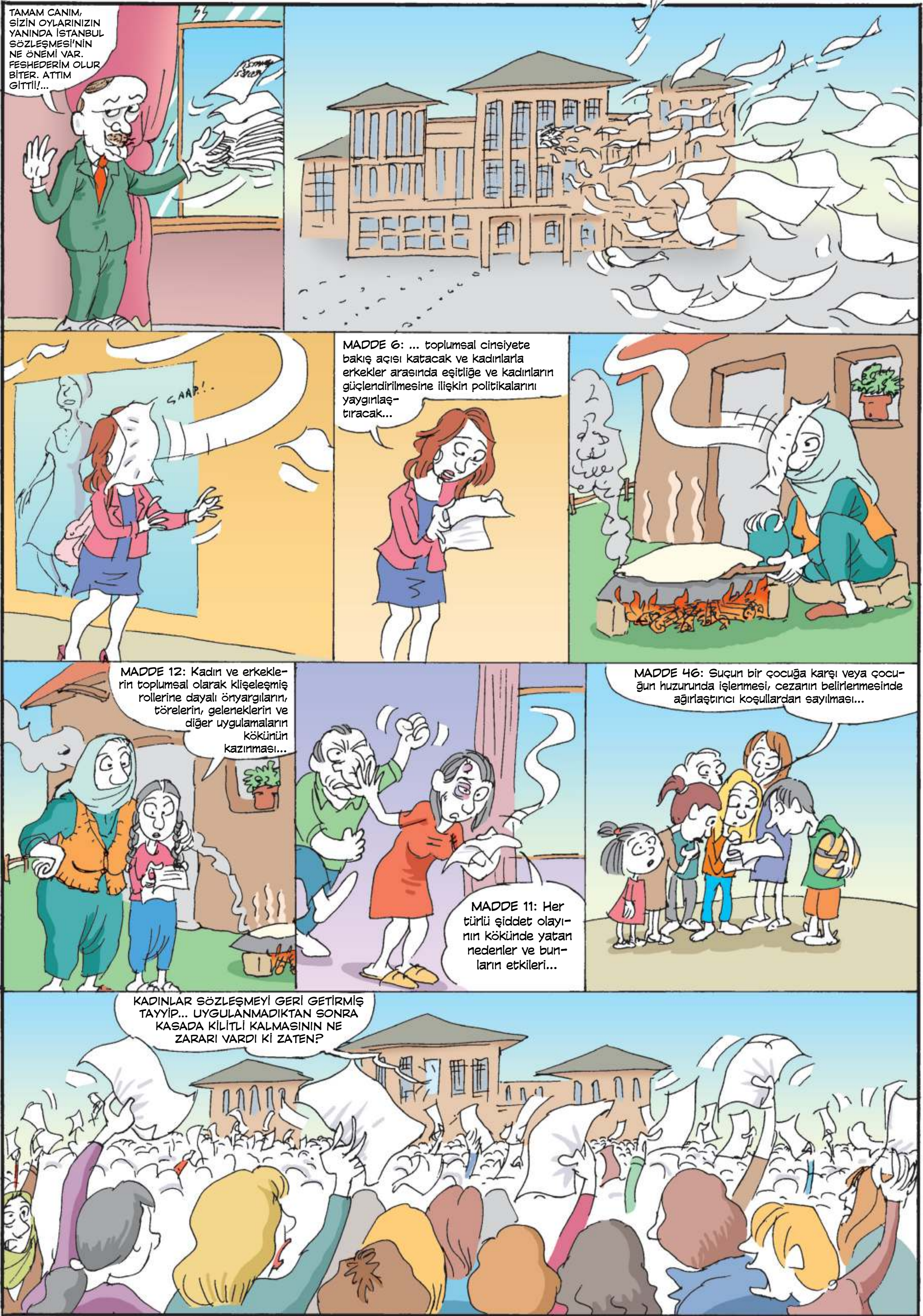
Afet: Atatürk'ün Manevi Kızı Prof. Dr. Afet İnan'ın Yaşamöyküsü, adı gittikçe soluklaşmış bir Cumhuriyet kadınının hakkını teslim etmeye çağıran bir kitap. *Benim Adım Afet* ise, çocuklara hem örnek alacakları bir kadını tanıtıyor hem de Cumhuriyet dönemindeki çalışmalar hakkında bilgilendiriyor. Kadının yaşam hakkının dahi tehlikede olduğu günümüzde, umarım hem kendiniz okur hem çocuklarınızla da bu müthiş kadını tanıştırırsınız...

ELİF AYDOĞDU

SÖZÜNDEN DÖNENİN...

Ezgi Aksoy
aksoyezgi@gmail.com

Latin Amerika’da Türki

Meksika ve Kadına Şiddet Sorunu

Mart ayını geride bıraktık. Mart ayı uyanışın, baharın gelişinin ve bir de kadınların ayı. **8 Mart Dünya Kadınlar Günü** yıllardır mart ayına yayılan eylemler ve aktivitelerle dünyanın dört bir yanında, beş kıtada, yedi düvelde kutlanıyor. Ama köklenmiş, derine işlemiş bir kadına karşı şiddet sorunu olan dünya köşelerinde biraz daha hareketli geçiyor elbette. **İstanbul Sözleşmesini** iptal ederek yurtta ve tüm dünyada tepki toplayan bizim gibi. Kadına şiddet rakamlarıyla tüm dünyayı geride bırakmaya yemin etmişçesine harekete eden Meksika gibi…

Meksika, Latin Amerika’nın en bilinen, en renkli, en devinen, en kozmopolit ülkelerinden biri. Amerika’nın sınır komşusu ve arka bahçesi olmanın altında ezilen, hem kültürel erozyonunu hem de ekonomisinin itici gücünü bu komşuluğa borçlu olan, buna karşılık gelenek adı altında maçoluğa, kadın düşmanlığına, patriarkaya ve erkek bir toplum yapısına sığınan, şiddeti ve ölümü kutsallaştıran bir ülke. Bu karmaşık denkleme bir de uyuşturucu kartellerinin şiddeti eklenince tablo içinden çıkılmaz bir hal alıyor.

Bu yıl 8 Martta eylem alanına yerleştirilen bariyerlerin üstüne öldürülen kadınların isimlerini yazdı eylemci kadınlar. Tam dokuz yüz otuz dokuz isim… Tüm bariyerler erkek şiddeti kurbanı kadınların isimleri ve Meksika’da kadın katliamının simgesi pembe haçlarla doldurulmuştu. Ama bir eksikti. On iki gün sonra hayattan koparılacak olan **Wendy Yoselin**’in ismini içermiyordu bariyerlerdeki liste.

Hükümetse bu eylemi "**Vandalizm**" olarak değerlendirdi. **Başkan Andrés Manuel López Obrador**'a göre bariyerler kadınların eyleminden korktukları için değil, tarihi binaları korumak için yerleştirilmişti. Başkan ayrıca konuşmasına, "**ben şovenist değilim**" diye eklemeyi de ihmal etmedi. Onu şovenizmle itham eden kadınlara cevap veriyordu. Her yıl ülkenin yardım hattını arayan yirmi altı bin kadının yüzde doksanının "sahte" çağrılar bıraktığını savunuyordu. Ayrıca medyayı "**kadın cinayetlerini abartmakla**" da suçluyordu. Tarihi binaların kadınlardan bariyerlerle korunduğu ülkede, eylemlerden on iki gün sonra genç bir kız daha hayattan koparıldı. Meksika Hükümeti Wendy'yi tarihi binaları koruduğu gibi koruyamamıştı.

Wendy Yoselin, Meksika'da kadın şiddetinin son yankı uyandıran kurbanı oldu. Wendy on altı yaşındaydı ve bir öğrenciydi. Tabutu arkadaşları ve genç kadınlar tarafından taşınan, cinayetiyle dalga dalga öfke patlamasına yol açan genç bir öğrenci. Bedeni bir su kanalında bulunan. Katil ise, her zamanki gibi, belirsiz… Üstelik Wendy, mart ayında öldürülen yirmi dört kadından sadece biri. Çünkü Meksika'da 2020'de neredeyse bin kadın öldürüldü. Bu rakam 2019'da neredeyse dört bindi. Kadına karşı şiddetin 2010'ların son beş yılında yüzde 137 yükseldiği belirtiliyor. Başka bir deyişle, Meksika'nın kronikleşen bir şiddet sorunu olduğunu sanırım kimse inkar edemez.

Wendy'nin çok katılımlı cenazesinde arkadaşları "**unutmayacağız, affetmeyeceğiz**" diye haykırıyordu. Ardından düzenlenen protestolarda "**çocuklar korkmadan oynayabilsin**" yazan pankartlar taşıyordu kadınlar. Meksika'da çoktan kangrene dönmüş olan erkek şiddetine meydan okuyorlardı. Kangrene dönen bu yaraya tek meydan okuyan onlar değildi.

i ye'nin Bir Kardeşi Var

8 Martın Viral Eylemcisi: La Reinota

La Reinota, yani "Epik Kraliçe", bu yıl 8 Mart eylemlerinin ünlüsü oldu Meksika'da. Eylemdeki başka kadınlar tarafından çekilen kısa bir video ile internete düştü ve kısa sürede o video viral oldu. Söz konusu videoda La Reinota, korkusuzca polis barikatına doğru koşuyor ve eylemcilere fırlatılmış olan bir biber gazı kutusunu barikatın diğer tarafına fırlatıyordu.

Kısa sürede La Reinota adeta bir süper kahramana dönüştü. Bilenler bilir, Meksika'nın kendine has bir çizgi roman kültürü vardır. Çok geçmeden internet La Reinata'nın çizimleri ve illüstrasyonlarıyla dolmuştu. Çizerler La Reinata'yı elinde gaz fişeğiyle bir tür süper kahraman gibi resmediyorlardı.

La Reinota, daha sonra "Hellen" olarak öne çıktı, ancak Hellen soyadını güvenlik sebebiyle paylaşmıyor. Hellen, basına yaptığı açıklamada La Reinota etkisinden çok memnun olduğunu ve internette gördüğü illüstrasyonlardan çok etkilendiğini ve duygulandığını belirtti.

Le Reinota hadisesi ve eylemler sırasında tüm meydanı dolduran biber gazı kutuları gösterdi ki, Obrador'un bariyerleri tarihi binaları korumak için değil, gelmekte olan polis saldırısının pozisyonunu konumlandırmak için yerleştirilmişti. Başka bir deyişle Obrador, daha eylemler gerçekleşmeden polisin kadınlara müdahale edeceğini biliyordu. Çünkü Meksika'da kadınlar ne zaman kadına karşı şiddet sebebiyle eylem yapsa, belli ölçüde polis müdahalesi ile karşılaşıyorlardı. Hükümetin Artık kemikleşen bu tepkisini, bu yanıtını kadınlar da tanımış ve ezbere almıştı. Lakin korku duvarı aşılalı çok oluyordu. La Reinota da aşılan o duvarın üstünden atlayan efsanevi kadınlardan biri sadece. Meksika'dan yükselen kadın hareketi yüzlerce, binlerce La Reinota barındırıyor.

Türkiye – Meksika Şiddet Kardeşliği!

Bitirirken şunları söylemek istiyorum; neo-liberalizmin pençelerini geçirdiği ülkelerde kadına karşı şiddetin son yıllardaki kaygı verici yükselişinin bir tesadüf olduğunu düşünmüyorum. Özgür ve bireyselliğinin farkında olan kadınlar, her zaman sömürünün önündeki yegane güç olarak durdular. Bu tarih boyunca da böyle oldu. Toplumsal özgürleşmenin dönemsel olarak ivme kazandığı tüm toplumsal hareketlere bakın; ön saflarda hep kadınları göreceksiniz. Dünyanın en eşitlikçi ve özgür, en refah ülkelerine bakın; işin kökeninde kimliğinin bilincinde kadınlar ve kadın yöneticiler göreceksiniz.

Bu bağlamda kadınların korkması, elbette sermaye sahiplerinin işine geliyor ve kadınların korkutulması, kadınları kontrol altına almanın bir ayağı olarak, global bir proje olarak karşımıza çıkıyor. Bu korku Meksika'da uyuşturucu kartellerinin korku filmlerini aratmayan şiddet sahneleri ve medya tarafından sürekli pompalanan maço kültür ile pompalanırken; Türkiye'de din ve gelenek/görenek/ anane/kültür/fıtrat üzerinden pompalanıyor. Buradaki ortak deseni, ortak modeli görmemek mümkün değil. Dolayısıyla dayanışma da ortak olmalı ve olacak. 2020'ler global ölçekte ortaklaşan kadın hareketlerinin yılları olacak.

PAPARAZZİYE Gün-Demlik Her Dem Aynı Dem

Ve Palyatif'de Bir Gün

Raziye İçoğlu

Herkesin bir gündemi var durur içerisinde misali, kendi yaşadığın ne ise gündemi de o sanırsın ya hani, İşte Öyle Bir Şey.

Şimdi birisi şu evlatlık görevi merkezinden azletse, resmen şükranlarımı sunacağım. O derece gündemle karışık hallerdeyim.

Psikolog, doktor falan istemez bana d-amdan düşen birini de getirmeyin, beni ancak kendi düştüğü kadar anlar, düşüşümü aşağılayarak. **"Tabii canın senin, ölsün istemiyorsun, eee yaş 84, 84 yıl yaşamış, Tanrı çektirmesin,"** yani onlara göre hiç iyileşme şansımız yok. Çünkü iyileşmeyi yaşamamışlar, ana veya babalarını kaybetmişler, sen de kaybedeceksin onların empatiksel kesinliğine göre..

Bir hastalığı bilen çok fazla biliyor, bilmeyen de hiç bilmiyor. **"Geçmiş olsun"** temalı konuşmaları cevaplamalarda en zorlandığım, iki seçenekten birisinin diğerinden daha iyi olmaması durumu kişiliklerdir.

Yazlık beldelerde genellikle emekli grubu hep 65 yaş üstü ikâmet ettiğinden ve Klâsik Yerli Film Artisti gibi derdimden 3 ayda hızla yaşlanmamı da eklersek, kasiyerinden, minübüs şoförlerine, banka veznecisinden, pazarcısına, bakkalından çakalına kadar bana hep **"Teyze"** diye hitap ediliyor. Ve nihayetinde yaşımın gerçeğini yakaladım artık.

Şu **"Helâllik Alma"** merakı nedir ya? Bunu duyan hasta hele de 65 yaş üstü ise babam gibi birkaç saniyelik ömrü var sanıyor ve otomatikman mücadeleyi bırakıyor.

Sosyal, sanal medya, bank, minibüs, bahçe, bakkal muhabbetleri, hiçbir yere yorum yapamayacak kadar içinde bulunduğum duruma yapılan yorumlardan o denli yoruldum ki bu gündemimde.

Bağımlılık merkezi seanslarına gider gibi, Annelerine bakan refakatçi erkekler, babalarına bakan refakatçi kızlar. Yani hangi ortamdaysan arkadaşların, Kısmetlerin, hep yaşadığın gündemden ve Bermuda şeytan üçgeni gibi çarpar döner kısır döngü bir çevren oluyor.

Hangi doktor ekibi ile hasta yatağının başucuna gelse tıbbı teşhis girizgâhı **"eee yaşı var"**. Nice insanlar kaybettik **"hiç de yaşı yoktu"** bee doktorlarım.

Palyatif sözlük anlamı; köklü bir çözüm olmayan, geçici olarak işe yarayan, geçiştirici olan **Palyatif Bakım Merkezi**'nde öyle hikâyesi olanlar vardı ki çoğunu hafızama kazımamak için çok direndim kısa bir 24 saatte.

Ailecek Korona yasaklarını çiğnemiş, yakalanmış, kendisini çekmeye çalışan basını tartakladı ve **"ne çekiyon kardeşim, adam mı öldürdük?"**. Herkesin kendinden daha beteri, fenası çok daha başka bir şey. Yani her durumda, her şartta beterin beteri diye sığınılacak bir kavram varya palyatiftekiler de beterin beterine tutunuyorlar işte.

Palyatif Bakım Merkezine girip çıktıktan sonra bedava internet, bedava damacana reklâmları yok oldu cihazlarımın sosyal medyasında, hastane, medikal, bakım, huzur evi reklâmları çıkaran, gündemim telefonumu da, elektronik cihazlarımı da ele geçirdi.

Palyatif'de, **"ne güzel bakıyorlar, buz gibi yıkıyorlar"** dedi refakatçi kadın hasta koca için. **"Ne, nasıl soğuk su mu?"** diye panikledim. **"Yok yani temiz, mis gibi"**dedi. **"Buz gibi"** onun sözlüğünde **"temiz, pak"** manasındaymış meğer. Burada biraz daha kalırsak, bambaşka bir dilim olacak sanırım.

"Çok Amaçlı Salon" diye koridorun sonunda çekyat ve koltuktan ibaret bir bölüm var. Buna göre sanki bir ay kaldığımız 302 nolu hastane odasında sürekli beni izleyen, karşımda yatan bir refakatçiyi eve getirmişim gibi çetyat ile bütünleşen, çekyatı bir ev gibi kullanan çamaşır katlayan, bilimum ev işleri vs, resmen çekyat üzerinde yaşayan, dünyası çekyat olan annem meğerse çok amaçlı salon tasarımının yaratıcı fikriymiş.

"Meşguliyet Odası" diye bir bölüm var. Fakat zaten hastalar yatağa bağımlı olduğundan, refakatçilerin meşguliyeti de hasta odasında hasta ile olduğundan, o odayı göremedim bile. Hastalar için düşünülse de hemşirelerden, personelden başka kullanan yok.

Orada kalmaktan korkmuştu ki, uyumadı, yüksek tepkiler verdi, konuştu ve **Ters Psikoloji** ile babamla resmen net iletişime geçebilmiştim. Babam için bir günlük **Psik Tedavi** olmuştu palyatif. **"Sırtım yanıyor"** diye bağıran babamın sedyesini çok hızlı iten ambulans şoförünün peşinden koşarak palyatifden resmen 112 hızında kaçtık.

Bırak hasta psikolojisini, refakatçiler bile palyatifden sağ çıkamama elektriğinde ve tedirginliğinde bir psikoloji içindelerdi.

Hasta yakınlarının inceleme, gözlem tespitlerine göre eski bir erkek hastabakıcı şimdi bakıcılık yapıyormuş ve o baktığında hastalar mütemadiyen uyuyormuş, uyutucuyu basıp ortalardan kayboluyor, alt temizleme, bakım, besleme, çamaşır, çarşaf değiştirme, hiçbir şey yapmadan ve 250tl. günlük keş parasını alıyormuş. Bana **"sakın o adama hastanı bırakma"** diye yapılan bu uyarıdan anladığım, Uyutucu tek bir hap da bu kadar pahalıya geliyor oldu.

Üç aydır hiçbir hastanede, hatta odada koronalıyı tespit etmeme rağmen, istemedikleri, babama en az 5 kere yaptıkları Covid testini, sonucunu alamayacak kadar kısa süreli kalacağımız palyatifte refakat edeceğim için istediler. Koşa koşa gittiğim test bölümünden resmen sürünerek geldim. Burnumdan giren şey kulağımdan boğazıma genizin dibine girerekten KBB kompleksini deldi geçti. O çubuğun ucu, kesinlikle ya beynimden, yada gözlerimden dışarı kadar çıktı hissiyatındayım. Ve yani bir de korona olsam **"çok ağır geçirdi"** denecekdi, bu testin yarattığı ağır tahribattan sonra.

Dilemma

Feyhan Güver

İstanbul Sözleşmesi ve Hegemonik Erkekliğin Mecazi Hadım Korkusu

Organik Kız Kurusu

Itır Bağdadi

İstanbul Sözleşmesi imzalandığı günden beri erkeklik ile çekişmeli bir ilişki içinde. Geleneksel, ataerkil kalıplardan gücünü alan hegemonik erkeklik, sözleşmeyi mecazi bir hadım olarak algılayıp, kendi yetersizliklikleriyle yüzleşmek yerine krallığını ilan ettiği kendi idealindeki aile kurumunun dışlayıcı ve baskıcı yapısına tehdit oluşturduğu gerekçesiyle bir insan hakları sözleşmesi olan İstanbul Sözleşmesi'ni el birliği ile yok etmek için devletin tüm kurumlarını kullanarak çalışmakta.

Mecazi hadım teriminin icadını üzerime almak isterdim ama hem bu terimi hem de İstanbul Sözleşmesi ile ilgili verilen kararın içimde yarattığı kızgınlık ve hayal kırıklığını bu yazıya dökmemdeki en büyük etkiyi üçüncü dalga feminizmin fikir annesi Rebecca Walker'ın 1992 yılında Ms. dergisinde yayınlanan "Ben Üçüncü Dalgayım" yazısına borçluyum. Walker 1991 yılında Clarence Thomas'ın ABD Yüksek Mahkemesine cinsel taciz suçlamalarına rağmen atanmasına karşı içindeki öfkeyi bu makalesine dökmüştü.

Erkek değil erkeklik diyorum ve altını çiziyorum. Erkeklik en çok da erkekleri ezer Tayfun Atay'a göre. Toksik erkeklik veya hegemonik erkeklik taviz vermeyen bir dünya görüşüne sahiptir ve bu ideolojide sadece belirli erkekler yönetmeye layıktır. Bu bakış açısına göre eşcinsel bir erkekseniz, doğru ten renginden, sınıftan veya etnik kökenden gelmiyorsanız sizin de üstünüzde size hükmetmesi vacip olan başka bir erkek vardır ancak her sınıfta veya özel alanda erkek aynı konumdaki kadından üstündür ve kadın da erkeğin ve erkeklerin yarattığı hayat görüşüne uymak zorundadır. Uymayanlara da şiddet uygulanırsa bu uygulayanın değil uygulatanın suçudur. R.W. Connell'in hegemonik erkeklik kavramına göre tek bir erkeklik biçimi dayatılmakta ve bu anlayışın dışına çıkan erkekler de bastırılmaktadır. Uzun lafın kısası hegemonik erkeklik sadece kadınları değil, farklı erkeklikler üzerinde de tahakküm kurar ve kendisi dışındaki herkesi ikinci konuma iter. Yani, İstanbul Sözleşmesi'nin bu erkeklik anlayışı tarafından yok edilmeye çalışılması sadece kadınları değil aynı zamanda erkekleri de etkileyen bir durumdur. Kadın kardeşlerimize seslenerek, sadece kadınları ilgilendiren bir konuymuş gibi bunu lanse etmek erkeklere de haksızlık etmektir.

İstanbul Sözleşmesi'nin feshi ile erkeklik bize bazı dersler vermeyi hedeflemekte: karar veren siz değilsiniz, her zaman hegemonik erkekliğin çıkarları diğer bireylerin çıkarları üzerindedir, sokaklara dökülseniz bile biz kendi çıkarımıza ters düşen hiç bir sesi duymayız ve o sesleri de kesmenin bir yolunu buluruz, bu erkeklik anlayışı ile işbirliği içinde olan kadınlar ödüllendirilir, kadınların toplumdaki rolleri bu erkeklik anlayışına hizmet etmektir, ve son olarak da tüm karar verme mekanizmaları bizim elimizdedir. Eril yönetim biz sizi duymayız dese de - tarih net bir şekilde göstermiştir ki - kadınlar susturulamaz.

Walker 1992 yılında ülkesindeki en yüksek yargı makamına gelecek adamın cinsel taciz suçunu işlemiş birisi olmasının bilinmesinin onun o pozisyona atanmasında bir engel oluşturmadığını görünce sistemsel bir yok oluşun ortasında kişisel bir netlik aramıştı. Bunu da feminist harekette bulmuştu. Onun sözlerini Clarence Thomas'a olan atıflar yerine İstanbul Sözleşmesi'ni yerleştirerek aynen paylaşıyorum:

İstanbul Sözleşmesi'nin fesh edilme çabaları size bu mücadelenin bitmediğini göstersin. Kadınların bu şekilde yok sayılması sizi öfkelendirsin. Bu öfkeyi de siyasi güce çevirin. Bizim için çalışmadıkları sürece onlara oy vermeyin. Bizim kendi bedenimiz ve hayatımızı kontrol etme özgürlüğümüzü öncelik haline getirmeyenlerle yatmayın, ekmeğinizi bölüp yemeyin ve bakım hizmetleri vermeyin.

Evet sevgili kız kardeşlerim, önümüzdeki yol uzun ama kadın hareketi bu yollardan asırlardır geçiyor. Mücadele edilmeden elde edilmiş tek bir kadın hakkı yoktur. Böyle bir dönemde Rebecca Walker'ın da söylediklerinden yola çıkarak bazı önerilerim olacak:

1. Herkes kendi evinin önü ve içini süpürsün. Öncelikle kendi içimizdeki cinsiyetçilik ve homofobiyi yok edelim. Bir kadın göçmen, eşcinsel, muhafazakar, liberal veya başka bir etnik kökenden diye diğer kadınlar tarafından ayrımcılığa uğramamalı. Kadınlığını sizin gibi yaşamayan bir kadının haklarını da sonuna kadar savunmalısınız, LGBTİ haklarını da. Kadın haklarına duyarlı, LGBTİ+ haklarına duyarsızlık sadece hegemonik erkekliği besler. Bu haklardan ödün verilemez ve ikisi de bir bütünün ayrılmaz parçalarıdır.
2. Türkiye'de kadın seçmen sayısı erkek seçmen sayısından 700,000 daha fazla ama tabii ki seçilenler çoğunlukla erkek. "Söz konusu vatansa gerisi teferruattır" diyerek siyasi partiler yıllardır kadınlara "vatan meseleleri" hallolduktan sonra kadın politikalarına el atacaklarını söyleyip durdular. Bunlara artık karnımız tok, kadın aday göstermeyen, cinsiyetçilikten uzak bir politika sergilemeyenlere oy yok. Kadın seçmenlerin farkındalığını arttırmak için gerekirse mahalle mahalle dolaşmamız lazım. Siyasi partilerin kadın kolları bunu yapıyor demeyin, kadın kolları erkekler için oy toplamak için dolaşıyor, kimse alınmasın.
3. Sivil toplum kuruluşlarını takip edin, hatta üye olun. Politika tabanda başlar ve sivil oluşumlar en iyi denetleme mekanizmalarıdır. Sivil toplum baskısı yüzünden her an her şey değişebilir. Üstelik sivil oluşumlar üyelerine pek çok konuda yetkinlik ve beceri kazandırır.
4. Ana akım medyadan bir beklentiniz olmasın, oradan gelecek tüm mesajları sorgulayın. Kadın dostu bağımsız habercileri takip edin, medya okur yazarlığı konusunda kendinizi geliştirin. Cinsiyetçi haber ve yayın yapan tüm medya kuruluşlarından uzak durun.
5. Herkes bulunduğu yere ve konuma göre de aktivistlik yapmalı. Hangi mesleği yapıyorsanız onun içine liderliğinizi ve bakış açınızı entegre edin. Mesela yönetici olarak kadın çalışanlarınız için daha eşitlikçi bir iş ortamı yaratın, mühendis iseniz daha fazla kadının mesleğinize girmesine destek olun. Aktivistlik sadece sokaklarda olmaz.
6. Siyaseti ve kurumlarını öğrenin, yasal haklarınızı iyi bilin. Sosyal medyayı kullanmayı öğrenin. Bilgi güçtür, o bilgiyi yaymak da ayrı bir güçtür. Artık kadın hareketleri küresel çapta sanal ortamda buluşuyor, bilgi alış verişinde bulunuyor. Özellikle Covid döneminde Zoom üzerinden yapılan toplantılar farklı bölgelerde bulunan kadınları bir araya getirmekte. Bilişim çağında iletişim teknolojilerini bilmek çok önemli, internetin viral gücü de sokak eylemlerinden bazen daha başarılı olmakta.

İstanbul Sözleşmesinden çıkmak için sıraya giren, edinilmiş kadın haklarını geri almak için uğraşan Avrupa'da Polonya ve Macaristan gibi başka ülkeler de var. Dünyanın gözleri Türkiye'deki kadınların üzerinde. Yolumuz uzun ama merak etmeyin, Türkiye'nin kadın hareketinde uzun yılların deneyimi ve dayanışması var.

BAYAN YANI

2021-03-NİSAN
Aylık yaygın süreli yerel yayındır.
BD Basın Yayın Tic. Ltd. Şti. adına
Sahibi ve Yazışleri Müdürü
Tuncay Akgün

Renklendirme Editörü
Fikret Özdemir
Grafik Düzenleme
Cebrail Okcu

Müessese Müdürü: Ali Yavuz
Abonelik: Aysun Öztürk
ADRES: Duatepe Sok. No:16
Yeldeğirmeni/Kadıköy
TEL: (0212) 292 94 50

FAX: (0212) 251 57 54
BASKI: LeMan Ofset
(0212) 858 00 93
DAĞITIM: Turkuaz Dağıtım
Paz. A.Ş. (0212) 249 91 13

1. GÜN

BİRAZ Bİ BOŞLUK VAR AMA İYİM!

2. GÜN

ZİHNİMİN AÇILDIĞINI HİSSEDİYORUM, BİR SÜRÜ ÇÖP BİLGİYE HİÇ GEREK YOKMUŞ!

3. GÜN

EVET ABİ ÇOK ÖNEMLİ, MESELA BEN TELEFONDAKİ TÜM SOSYAL MEDAYAYI SİLDİM!

4. GÜN

ESKİDEN NASIL TUVALET YAPIYO-DUK YAA EHEH, BAKAYİM BORÇÖZÜN İÇERİĞİ OKUNABİLİR!

5. GÜN

İ

İYİM!

BİRAZ TERLEME YAPTI AMA İYİM!

6. GÜN

MEDİTASYONLA ZİHNİMİ YAVAŞLATIYOOR!

7. GÜN

AMA KOMBO GÜNDEM VE HIZLA DEĞİŞİYO!

SON

BİR 23 NİSAN ANISI

BİR AY İKİ KADIN

Betül Yılmaz

I. HAFTA (DÜZ NORMAL)

II. HAFTA ESNEK, NEŞELİ

III. HAFTA GERGİN SİNİRLİ, ALINGAN

IV. HAFTA... REGİLİM...

Şair Burada Üst Komşuya Sesleniyor!

yaseminolur@yahoo.com **Yasemin Olur**

Kafamın içinde tekrarlayan, bana ait olmayan cümlelerin olduğu bir dönemdeysem işte bu hiç hayra alamet değildir. Böyle durumlarda hep Tanpınar'ın o tespiti gelir aklıma: "Hayatın imkânlarını tükettiği her yerde harikuladenin altın kapıları açılır." Benim için harikulade olan şey şiirdir. Şiirde- gerçek şiir- kadim ruhların nefesi vardır. Şair, aslında bir şamandır ve nefesiyle sizi iyileştirir. Şiirin anlamlı olması da gerekmez. Şiirde mana aramam ben. Şiir, görünen mananın arkasındaki sestir. Edebiyat fakültelerinin klişesi olan "Şair burada kime sesleniyor?" sorusundan da oldum olası nefret etmişimdir. Ne zaman bu cümleyi duysam aklıma tek bir alaycı cevap gelir: "Şair burada üst komşuya sesleniyor!"

Şair kimseye seslenmez. Şair, fısıldar. Hayatın özünü fısıldar. İsteyen kişi bu fısıltıyı duyar. O seslenen, bağıranlar da şair filan değildir. Kiralanmış propagandacılardır.

Şiir bir tılsımdır. Anlamlı olması gerekmez. Seslerden oluşan bir tılsım... Şair bunu üfler. İşte hayatımın imkânlarını tükettiği noktalarda, dibe vurduğumu hissettiğimde bir tılsım beni yakalar. Zihnimden hiç çıkmaz, dolanır durur. O dönemi atlatana kadar onunla yatar, onunla kalkarım. Şiirden bahsederken de sadece mısralardan örülü, kıtalardan filan oluşmuş biçimsel formdan bahsettiğimi düşünmeyin. Bazen bir öykü de şiirdir, bir roman da şiirdir. Şiir derken sanatın özü olan şeyden bahsediyorum. Çünkü önce şiir vardır. Gerisi şiirden doğan teferruatlardır.

"Bu şehir o eski İstanbul mudur?".......... "Bu şehir o eski İstanbul mudur?"...... "Bu şehir o eski İstanbul mudur?"........... "Bu şehir o eski İstanbul mudur?"........ "Bu şehir o eski İstanbul mudur?"....... "Bu şehir o eski İstanbul mudur?"......... "Bu şehir o eski İstanbul mudur?........ "Bu şehir o eski İstanbul mudur?".....

Evet, son günlerde benim şamanım Attila İlhan. Onun bu mısrası sürekli zihnimde dolanıyor. Neden zihnimde bu cümlenin dolandığını da anlayacak kadar yaşadıklarımı analiz edebiliyorum. Demek ki hâlâ beynim bitkisel hayata girmedi. Hâlâ analiz-sentez yapabildiğime göre, şamanların fısıldadıkları mısraların sebeplerini anlayabildiğime göre daha tam olarak uçmamışım.

Bulunduğum çevreyi, içinde yaşadığım küçük dünyamı artık tanıyamıyor olmam ne kadar hüzünlü. Zihnim buna cevap arıyor. "Bu şehir o eski İstanbul mudur?"....Attila İlhan'ın mısrasında dibe vuruşumun tespitini görüyorum. Üzüntüm yitirilen bir şehirden, geleceğe karşı güven besleyememekten, yarına dair bu coğrafyanın bana artık bir umut vermemesinden kaynaklanıyor. Kaçıp gitmeye dair düşünceler doğuyor zihnimde. Sanki bu şehirden gidersem şehri zihnimde saklayabileceğim. Onu, İstanbul'u, zihnimde hatırladığım haliyle terk edersem, şehri koruyabileceğim. Çocukluğumu, gençliğimi dondurabileceğim gibi... "Bu şehir o eski İstanbul mudur?".....Eğer kaçıp gidersem bu şehir o eski İstanbul olarak zihnimde donacak gibi...

Dipte bu soruyu tekrarlayıp duruyorum... Cevabım yok ve kaçmak iyi bir fikir gibi geliyor. Bu gerçekten de iyi bir fikir. Nereye gidebilirim diye düşünüyorum. "Muasır medeniyetler" seviyesinde olan ülkeler çok cazip geliyor. Mimari karakteri bozulmamış bir Avrupa şehrinin sokaklarında özgürce dolaşabildiğim, kent denen bütünlüklü yapının içinde, sefaletin, şiddetin, öfkenin, ruhsuz insan yığınlarının olmadığı sokaklarda rahatsız edilmeden, güvenliğimden endişe etmeden gezebildiğim günlerin hayalini kuruyorum. Böyle yerler var gerçekten değil mi? Ben de oralarda kendimi var edebilirim diye düşünüyorum. Tek bir ömrümü de mimari karakterine TOKİ vurulmuş, ruhuna ihanet edilmiş, işkenceyle öldürülmüş canım şehrimin can çekişmesini görerek geçirmek istemiyorum. Kaçmak istiyorum. Bu şehir o eski İstanbul değil!

Sonra başka bir fısıltıyı duyuyorum. Bu sefer Kavafis'in sesini, Cevat Çapan'dan dinliyorum:

"Bir başka ülkeye, bir başka denize giderim', dedin
'bundan daha iyi bir başka şehir bulunur elbet.
Her çabam kaderin olumsuz bir yargısıyla karşı karşıya;
-bir ceset gibi- gömülü kalbim.
Aklım daha ne kadar kalacak bu çorak ülkede?
Yüzümü nereye çevirsem, nereye baksam,
kara yıkıntılarını görüyorum ömrümün,
boşuna bunca yıl tükettiğim bu ülkede.
Yeni bir ülke bulamazsın, başka bir deniz bulamazsın.
Bu şehir arkandan gelecektir.
Sen gene aynı sokaklarda dolaşacaksın,
aynı mahallede kocayacaksın;
aynı evlerde kır düşecek saçlarına.
Dönüp dolaşıp bu şehre geleceksin sonunda.
Başka bir şey umma-
Ömrünü nasıl tükettiysen burada, bu köşecikte,
öyle tükettin demektir bütün yeryüzünü de"

Dipte oturuyorum. Kavafis'in bir bildiği vardır. Şimdilik bekliyorum.

YAŞASIN KADIN

Eda Pera Küçük

edaperakucuk@gmail.com

"Türk kadınının gayesi, Türk vatandaşı olmaktır" sözleriyle Osmanlı Devleti'nin son dönemlerinde ve Cumhuriyet'in ilk yıllarında kadınların hak ettiği değeri görmeleri ve toplumda eşit birey olarak yaşamaları için uzun yıllar mücadele veren Nezihe Muhiddin, kadın hakları için hayatı boyunca çok zorlu ve çetin bir mücadele verdi. Bundan dolayı kadın hakları için vermiş olduğumuz mücadelemizde ilham kaynaklarımızdan birisi olan, özlem ve saygıyla yad ettiğimiz Nezihe Muhiddin'in hayatını bu yazımda sizinle paylaşmak istedim.

Nezihe…

Yazar ve kadın hakları savunucusu olan Nezihe Muhiddin, savcılık ve ceza hakimliği yapmış olan Muhiddin Bey ile Zehra Hanım'ın kızı. Zamanın geleneklerine uygun olarak evde özel öğretmenlerden ders alarak eğitildi. Farsça ve Arapçanın yanı sıra Almanca ve Fransızca öğrendi. Çocukluğu II. Abdülhamit döneminde geçti. Çalışma hayatına yirmi yaşında, Kız İdadi Mektebi (Kız Lisesi) ile Kız Öğretmen Okulu'nda fen bilgisi öğretmeni olarak başladı. İttihat ve Terakki Kız Sanayi Mektebi Müdürü olarak yaklaşık 1912 yılına kadar eğitimcilik yaptı.

Aynı yaşlarda "Sabah" ve "İkdam" gibi gazetelerde sosyoloji, psikoloji, pedagoji üzerine yazılar yazmaya başladı. Yine aynı yıllarda gazete ve dergilerde kadın eğitimi üzerine ve "terbiyeyi tedrisat" hakkında makaleleri yayımlandı. Osmanlı Türk Hanımları Esirgeme Derneği'nin kuruluşunda yer aldı ve ilk yıllarda derneğin genel sekreterliğini üstlendi. Osmanlı kadın edebiyatının önemli yazarlarından ve kadın hakları hareketinin önderlerinden olan Nezihe, adını ilk kez 1912'de verdiği iktisat konferanslarıyla duyurdu. Yazar olduğu kadar bir kadın eylemci olarak da dikkat çekti. Dönemine göre oldukça ileri söylemiyle Osmanlı ve Cumhuriyet dönemleri kadın yazarları arasında öne çıktı.

Öyküleri ile edebiyat ve sanat üzerine yazıları Edebiyat-ı Umumiye Mecmuası'nda (1918) yayımlandı. Yazıları ayrıca Kadın Yolu, Resimli Şark, Boğaziçi dergilerinde yer aldı. Cumhuriyet'i 'kadın hakları için uygun bir zemin' olarak gördüğünden, Haziran 1923'te, daha Cumhuriyet ilân edilmeden kadınlara oy hakkı ve siyasal haklar talebiyle Kadınlar Halk Fırkası'nı kurdu.

1925'te Kadın Yolu dergisinin yayın yönetmenliğini üstlendi. İlk gençlik yıllarında edindiği kadınlık durumuna karşı duyarlılığını yaşamı boyunca sürdürdü. İkinci Meşrutiyet'ten Cumhuriyet yıllarına kadar mücadeleyi bırakmayarak bir düşünür, eylemci, yazar, Osmanlı-Türk kadın hakları savunucusu oldu.

Kurucusu olduğu Kadınlar Halk Fırkası'nın programında kadınların milletvekili, hatta asker olabileceği hükmü bile vardı. Ancak dönemin hükümeti programdaki talepleri aşırı bulduğundan partiye izin vermedi. Bunun üzerine, talepleri daraltarak 1924'te Türk Kadınlar Birliği (TKB)'ni kurdu ve mücadelesini dernekte sürdürdü.

Dernek, kadınların seçme-seçilme hakkının olmadığı ilk seçimlerde inadına Nezihe'yi aday gösterdi. Camiilerde kadın konferansları düzenlenmesi için Diyanet İşleri Başkanlığı'na başvurdu. Ancak bütün bu girişimleri reddedildi. O dönemki yönetimin sözcülüğünü yapan bazı gazeteler; "Havva'nın kızları Meclis'e girip yılın manto modasını tartışacak" diyerek mücadelesiyle alay etti. TKB, oy hakkı alamayınca seçime bir feminist erkek adayla katılma kararı aldı, ancak gösterilen aday da alaylara dayanamayınca adaysız kaldılar. Dönemin hükümeti TKB'yi kapatma kararı aldı. Böylece Nezihe Muhiddin'in adının üzeri çizilmiş oldu. Onun ısrarla talep ettiği kadınlara seçme ve seçilme hakları ancak 1934 yılında tanınabildi.

Nezihe Muhiddin'in ilk romanı olan Harcanan Gençlik, 1911 yılında yayımlandıktan sonra üç yüz kadar öykü, piyes, operet ve senaryoya imza atan yazarın Osmanlı yaşamını konu alan romanlarında konak ailesi ve eski gelenekler, şiddetin kaynağı olarak ortaya çıkmakta.

Ayrıca cinselliği de roman ve öykülerine sokmaktaki cesur tavrıyla dikkat çekmiştir. Prof. Dr. Nükhet Sirman bu konuda karmaşık gözükse de aslında tam da layıkında yorumlarda bulunmuş: "Nezihe Muhiddin'in romanlarında cinsellik, yaşamın sıradan bir parçasıdır. (…) aşklar akıllı uslu evliliklere dönüşmez, küçük maceralar korkunç sonuçlar doğurur." Milliyetçilikle feminizm onun romanlarında iç içedir. Kahramanları, yaşadıkları dönemin koşullarını kusursuz biçimde yansıtmaktadır. Kadın karakterler aracılığıyla Muhiddin'in feminist düşünce yapısından belirgin izler öne çıkmaktadır. Feminizm anlayışı son derece pragmatisttir. Feminizm anlayışının odağında vatandaşlık statüsü yatar: "Türk kadınının gayesi, Türk vatandaşı olmaktır" diyen yazar, kadın hakları konusunda kendisini ricacı olarak hissetmez. Kadınlara karşı da öğretici bir dil kullanır. Onun kadın kahramanları her yönden eğitilmelidir.

***

Gel gelelim kadınlar tarihin her döneminde hak ettikleri yaşamı sağlayabilmek için daima mücadele içinde olmuştur. Bugün ülkemiz "İstanbul Sözleşmesi"nden çekilmiş olsa da bu bizim kararlı mücadelemizi etkilemeyecektir. Bizler aynı Nezihe ve onun gibi çok zor şartlar altında kadın haklarını savunan ve hiç kimseden korkmadan mücadelesine devam eden binlerce kadın gibi mücadelemize devam edeceğiz.

***

Yaşasın kadın, yaşasın İstanbul Sözleşmesi.

***

Dip Not: Bu ay yazımı hastanede yatağımdan yazıyorum. Covid pozitif tedavisi görüyorum ve ağır bir dönemden geçiyorum. Bayan Yanı aileme anlayışından dolayı, sizlere de varlığınızdan dolayı teşekkür ederim. Satırlarım her ay olduğu gibi şimdilik size emanet.

Taş

Feyhan Güver

Ayşegül Damla Arslan

KEDİ PATİSİNDEN KUŞ KANADINA UZANAN TÜYLÜ YOL

Ayşegül Vs. Damla

İnsan şansını kendi çevirir. Tüm hafta leyleklerin yolunu gözledim.

Mart ayının başında Marteniçkalar takıldı. Umutsuzca taktım, çünkü aşırı umutsuzdum. Niye umutsuz olduğum hakkında da bir fikrim yok. Belki umduğum gibi gitmediği için olaylar üzüntüden üzüntüye gark oldum, belki aslında böyle olacağını bile bile umarsızca uçtuğum için de umutsuz olabilirim. Size geçende de dedim, her insanın düştüğü zamanlar oluyor. O düşük hatta yeni tabirle "down" olduğum zamanlardan birindeyken uzun zamandır konuşmadığım bir arkadaşım getirdi "senin de dileklerin olsun" diyerek taktı koluma. Kadın kadının hem yurdu, hem kurdudur.

1 ay boyunca başka başka şeyler düşünürken aslında gözüm hep gökyüzündeydi. Gözüm çok yükseklerde. Evet biraz öyle, hakkımı yemeyeyim. İyi olduğum konularda ukalalık yapacak kadar çok konuşurum ve büyük beklentilere girerim. Neyse, o ara çok kuş gördüm, çok sürü gördüm ama aklımda Baba Martha yerine başka biri olduğu için "Aaayyy leylekler bunlar! Dileğim oldu!" diyemedim. Çünkü niye öyle bir şey diyeyim, son derece realist bakıyorum olaylara. Hem hayal kuruyorum, hem ah ediyorum hem de realisttim. Bir şey varsa vardır, yoksa yoktur, der geçerim. Ama düşünmeden de duramam.

Sonradan görme Ornitolog olarak leylek gördüm. Ben ki muhabbet kuşundan başka kuş bilmem, leylek göreceğim diye Google'ın ve pencerenin başından ayrılmadım. Gördüm evet! Sabır acıdır, meyvesi tatlıdır, teleskobunun yanından ayrılmayan Galileo gibi pencereye yapışık yaşadım. Pragmatist olursam şu anda leylekler en sevdiğim hayvanlar. Adeta İpek Yolu üzerindeymiş gibi hissettiren o kimi zaman sisli, kimi zaman güneşli göç yollarının üzerinde bulunmamızı büyük bir şans olarak addettim. İki gün sonra eski halime geri dönerim. En nihayetinde üç kedi anasıyım.

Dileklerim (ooo çoğul dilekler, aç gözlü) olursa yazacağım elbette. Güzel haberleri sizden saklayamam.

SEN FEDAKAR DEĞİL HARİKASIN

-Normal şartlarda boşluğa düştüğüm zaman kendime hastalık uydurup doktor doktor gezerdim. Covid'in Allah belasını versin, hastane bile gezemiyorum.

Damla 2021

Marteniçka takmadan önceye dönelim. Gerçi marteniçka taktıktan sonra da pek bir şey değişmemişti. Şu yazıyı yazarken de durumum stabil. You're the Worst Gretchen'ı "HEYY! NOKTA NOKTA NOKTA!", Fleabag'in Fleabag'ı "BU BİR AŞK HİKAYESİDİR", Cleo 5 to 7'nın Cleo'su gibi "KAHVE SENİ ÜZER" şeklinde 1,5 ay geçirdim, her geçen gün biraz daha iyi mi oluyorum, ne oluyor anlamıyorum. Hiç beklemediğim anda patlayan bombanın tesiri ve şiddeti yeni yeni geçiyor, bazen dönüp bombanın patladığı ana bakıyorum. Yara almadan kurtulduk, öldüm bittim diyeceğimi düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. Elime geçen şey de elbette sıfır değil. Ya ben bir şey yaşarım da sıfır mı olur elimdekiler? Asla. Kendime ders çıkarmasını biliyorum. Mesela bir daha kimseyi askerdeymişçesine beklemem. Büyük konuşmam. Efendime diyeyim fazla empatik olmam. Ha bunlar karşı tarafa uygulayacağım kapitülasyonlar. Bir de beni bu savaş günlerimde siperde tek takılırken aç susuz bırakan arkadaşlarım var ki onları güneşli günler beklemiyor. Ahahahah ya bana bunu yaptırmayın sayın arkadaşlarım. Niye benle iyi geçinmek varken papaz olmayı tercih ediyorsunuz? Enteresan olan ben değilim, sizsiniz.

Bunların sebebi hep Satürn Kova çağı. Satürn gezegeni insanı yalnızlaştırırken, dâhilerin dâhisi, en birinci kral/kraliçe Kova Burcu kolektife sesleniyor. Ama niye böyle içe kapanıyoruz anlamıyorum. Bak o kadar astroloji bilmiyormuşum demek ki. İleri derecede astroloji öğrenip zaten ne yapacağım?

Başaklar! Dik durun, eğilmeyin! Ben kafanızdan o antenlerinizi sökene kadar.

Terazi sen de biraz dengeli ol. Döviz gibi bir gece ansızın dengeni şaşırma, sabrımızı taşırma.

DÖNÜŞÜM MUHTEŞEM OLACAK

Bizler, Gregor Samsa değiliz ki bir sabah kendimizi devcileyin bir böceğe dönüşmüş bulalım.

İnsanlar dönüşümlerini acı olaylarla tamamlarlar. Bu kimi zaman en sevdiğiniz kişinin ölümüyle başlar, kimi zaman işten atılmanızla. Kimi zaman da benim gibi koşulsuz sevmenizle. Koşulsuz sevmek aslında biraz karışık bir olay. Neye göre koşulsuz seviyoruz? Yaptıklarım için "fedakar ve cefakar" sıfatlarına sığınarak olaya girmiyorsam koşulsuz sevmişim demektir. Bu da 100 yılda bir görülen doğa olayıdır. Bünyeme aşırı ters geldi, bünyem bunu kaldırmadı. Çünkü bünyem Zeyna değil. Bakın bünyem diyorum, ruhum demiyorum. Sadede ve çıkardığım derse gelelim; bugüne kadar kimseyi koşulsuz sevmemişim (üf napim ya), şimdi en azından bunu öğrendiğimi varsayıyorum (sanmıyorum ama neyse), bundan sonraki maçlara antrenmanlı çıkacağım (nefes egzersizi, nefes al nefes ver). Hoş geldin hayatıma Mindfulness Bilinçli Farkındalık.

Aklınıza yaşadığınız kötü bir hadise geldiği zaman hemen burundan nefes alın, ağzınızdan verin. 10 kere falan yapın. Ayaklarınızın yere bastığını hissedin, ellerinizin dokunduğu yeri hissedin. Deneyin, gerçekten çalışıyor. Anda kalmış oluyorsunuz. O kötü şey ne ise bir anda hooop yok oluyor.

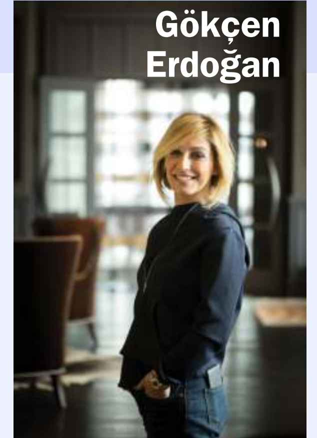
İşte, kendimi bir sabah böcek olarak değil de yoga matı olarak böyle buldum.

Benim de dönüşümüm yoga matı şeklinde olacakmış.

Namaste.

SEKS KRALİÇESİNİN ANILARI

Gökçen Erdoğan

Cinsellikten rahatça bahsedebilen insanların cinsel yaşamına dair inanılmaz aç gözlü bir merak söz konusu. Çünkü böyle insanların, teoriyle pratiği birleştirdiğini düşündüklerinde hayal gücü birken beş oluyor. Cinselllikten rahatça konuşabilme nedenimiz, sapıklık ya da doz aşımı seviyesinde arzu ve şehvetmiş gibi. Bundan yalnızca bilimsel bir gerçeklik ve yaşamın doğal akışında son derece olağan bir eylemler dizisi olduğu için böyle açıklıkla bahsedebildiğimizi anlatmak zorunda kalıyoruz hala.

Dahiliye uzmanları hasta olmuyorlar mı sizce? Kadın hastalıkları ve doğum uzmanlarının myomları, düşükle sonuçlanan gebelikleri olmuyor mu? Ya da psikologlar, onların ruhsal yardıma ihtiyacı olmuyor mu? Bizim cinsel sorunlarımız olamaz ama. Vajinal kuruluk, cinsel isteksizlik, ereksiyon bozukluğu yaşayamayız. Bunu da geçtim, bizim cinsel yaşamımız başkalarınınki gibi normal olamaz asla. Dolabımızı açtıklarında kamçılar, kelepçeler bulacaklarından eminler. Çünkü cinselliğin konuşulmasını gereken düzeyde normalleştiremedik hala. Bazılarının gözünde bir seks kraliçesi olarak canlandığımı gayet iyi biliyorum özetle. Varsın olsun.

Bunun tek avantajı şu; bu ülkede her zaman işin uzmanından çok, deneyimi bol olanın lafı dinlenir. Böbreğinizdeki taş için doktora giderseniz mesela ama kayınçonuzun patronunun kardeşi kolayca düşürdüyse taşı, ustası odur bu işin. Onun sözü daha üsttedir. Tecrübeye bunca inanan ve onu her şeyin üstünde tutan, kulaktan kulağa oynamaya bunca bayılan bir toplumda, sarışın, hoş ve cesur bir seks konuşmacısı olarak sözlerimin dinleneceğinden neredeyse eminim. Çünkü anlatmadığım tecrübelerimi canlandırmaya bayıldıklarının son derece farkındayım. Ve umrumda değil. Çünkü neleri neleri değiştirdik, ne algıları yıktık, bunu da elbet zamanla olması gereken biçimde yapılandıracağız.

BETÜL YILMAZ
YETERİZ BAKİYE
KRASSS
BUDALA
Gıt
Gıt
Gıt

07:07
20.03.21

İSTANBUL SÖZLEŞMESİ FESH EDİLDİ!

MHP, HDP TAMAMEN KAPATILSIN DEDİ.

GEZİ PARKI VAKFA VERİLDİ!

BU NE YA! NELER OLUYOR? DELİRDİLER İYİCE!
MERKEZ BANKASI BAŞKANI İSTİFA ETTİ!

HAYDAAAA LAPTOP ÖLDÜ ŞU AN!
ÖLMESİN YA ÖLMESİN ÖLMESİİİN!

NEYSE BİRAZDAN YİNE DENERİM! BİR YUMURTA HAŞLAYALIM!
HAYIR TÜP BİTMESİN!
BİTMESİN YAA! BİTMESİİİN!..

OCAĞIN SÖNDÜYSE FIRINI AÇ DİYE LAF VARMIYDI? YOKSA DA OLSUN! HAH ÇALIŞIYO HEHHEHEHE!
MİLFÖYLE BÖREK YAPARIM. YİNE EKMEK KAZANDI! YAKINDA PASTA YİYECEĞİZ O KESİN!
BİTTİ

Yaşar Seyman
yasarseyman@gmail.com

NE ÇOK ÖZLEM BİRİKTİ

Ankara, 24 Mart 2021

Ne çok özlem biriktirdim…

Biriktirdik…

Aile bireylerimizi, sevdiklerimizi, dostlarımızı, toplumsal yol arkadaşlarımızı, bilgilendiklerimizi ne çok özledik. Koca bir yıl tüm dünyanın elinden alındı. Korona virüs hepimizin koca bir yılını, dört mevsimini çaldı. Herkes başının çaresine baksa da çok özlem biriktirdik.

2019 yılında bize sıradan gelen yaşam biçimlerimiz kısa da olsa tarih oldu. Meğer o yaşananlar ne kadar anlamlı nasıl da özlenesi güzellikler demetiymiş.

"Dışarıya yağmur,/yüreğime hasret,/fikrime sen../Nasıl yağıyorsunuz üçünüz birden/bir bilsen."

Yazarlar, fuarları, etkinlikleri, imza günlerini nasıl özledi. Konferanslarımız çevrimiçi yapılmaya başladı. Alışmak çok zor oldu. Konuşurken internet alt yapımızdan ötürü yüzümüz bir an dondu, sözümüz uçtu, konuşma kurgumuz bozuldu. Her uygulamanın bir ilki gibi bu yeni uygulamaya ayak uydurmakta oldukça zorlandık.

Soğuktu, kar üstümüze yağıyordu, sitemizin balkonlarına çıkan insanlarla birbirimizi tanımadan dayanışma kurduk ve dakikalarca sağlık çalışanlarını alkışladık. Dışarı çıkamayanlar da ışıklarını yakıp söndürerek bize destek oldular.

Ne güzel sözcüktür dayanışma, nasıl güzel bir eylemdir.

23 Nisan, 1 Mayıs İşçi Bayramı için her balkon bir eylem alanı, toplumsal meydan oldu. Eylemde gördük komşularımızın 23 Nisan, 1 Mayıs duyarlılığını. Oturduğumuz siteyi, sokağı, caddeyi tanıdık. 23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı'nda yarıya inen alkış sesleri, ışıklı balkonlar, 1 Mayıs'ta daha da azaldı. Emeğin kutsal duasına nazlı davrandılar. Yine de 1 Mayıs marşını birkaç balkonla dinledik sayımız azalsa yalnız kalsak da coşkuluyduk.

"Günlerin bugün getirdiği baskı, zulüm ve kandır

Ancak bu böyle gitmez, sömürü devam etmez…"

Telefondaki kayıt gümbür gümbür bir de benim yılların birikimiyle haykırışım, direnç tazeleyen marşın sözleri, gecenin karanlığında göğe, aya, yıldızlara salındı.

Ada kitabevindeki son imza gününe hazırlanışım, arkadaşıma yansıyan heyecanım hala zihnimde tazeliğini koruyor. Ada kitabevi sahiplerinin özenle hazırlattığı imza günü masasına konan çiçekler, kitaplar, okurlar, dostlar, partililer, çocukluk günlerinden gelen arkadaşlarla unutulmaz bir imza günü kişisel anılarımızdaki yerini aldı.

Evinde kal, sağlığına ve halk sağlığına özen göster. Sakın aymazlardan olma. Bol bol oku, günlük tut, yaşamına ve sağlığına verdiğin önemi gözden geçir. Unutma evin kalen, sığınağın, burcun ve sıcacık yuvandır diye ne çok seslendik. Bu seslenişler bile içinde ne büyük özlem biriktirdi.

Ah ne çok özledim bir kitapçıda saatler tüketmeyi, sonra kahve tadında bitimsiz sohbetler yapmayı, yeni kitaplarla gezintine çıkmayı, ajandaların seyrinde kaybolmayı, ayraçlarla cilveleşmeyi, telli defterleri almaya doyamamayı, gezi, biyografi, anı, şiir kitaplarına dokunmayı ne çok özledim…

Ah ne çok özledim patlamış mısır tadında sinemada insanlarla film izlemeyi. Film arası tanıdıklarla selamlaşmayı, sevdiklerimle film kritiği yapmayı ne çok özledim.

Yüreğimizi yakanlar mı?

Yüreğimizi dağlayan acılar, canı pahasına insanlar için sağlık emekçilerinin canından oluşu unutulmazlarımız arasına girdi. Sağlık emekçilerine ilk kez bu kadar şükranlarımız sonsuzlaştı, sevgimiz büyüdü, saygımız derinleşti. Acı hikâyelerini gözyaşlarımızla yıkadık.

Karantina günlerinde ölüm haberleri hepimizi çok sarstı. Nazım'ın dediği gibi "inadına bir dakika yaşamak," değil bu Korona belası geçinceye kadar inatla yaşama tutunmaya sarıldık.

Sahipsiz mezarlar gibi kimsesiz, sahipsiz defin edinenler gördük. Cenaze törenlerine bile eski günlerdeki gibi gitmeyi diledik. Sevdiklerini yitiren dostlarımızı kucaklayarak teselli edememenin özlemi içimizde sızı kaldı. Gelecek günlerde o gün kucaklaşamadığımız dostlarımıza biriken özlemimizi yad edeceğiz.

Korona'dan kaybettiklerimizin acısı evinde bile güvende olmayan kadınlarımıza yönelik şiddetin hız kesmemesi, kadın ölümleri ah kalbim ah dedirtecek olaylar ve yaşananlar.

Milyonlarca öğrencinin eğitimden, okul yaşamından uzak kalması, milyonlarca insanın işini yitirmesi, işsiz kalması, evdeki tencerenin kaynamaması, dükkânlara kilit vurulması ne büyük acımızdır.

Yazarlar kitaplarını sosyal medya alanlarında tanıttı. Çevrimiçi imzalar yapılmaya başlandı. Ressamlar tablolarını önce gönlünde sonra atölyelerinde sonra da sosyal medyada sergilemeye başladılar. Müzik yapan sanatçılar dinletilerden, dinleyiciden yoksun kaldılar. Besteleri bellekte, şarkı sözleri dilinde kilitlendi. Bazı sanatçılar müzikle yaşamını sürdürdüğü için işine gidemeyince varlık nedeni bağlamalarını, gitarlarını sattılar.

"İçi korku dolu kış gecesi/Hiç yatağın yok mu sıcak!/Dağları dolduran kır çiçeği/Hangi rüzgârlar seni koklayacak!"

Her şey ertelendi…

İçinde geçtiğimiz günlerde insanı yaşatan İstanbul Sözleşmesi bir karanlık gecede, bir karanlık kararla, ülkemizin imzası geri çekildi. Ülkesinin şehrinin adıyla dünyada anılan sözleşmeden çekilen ilk ülke olmanın utancı kaldı…

Kadınların İstanbul Sözleşmesi yaşatır mücadelemiz sürecektir!

Biriken özlemlerimizin tükeneceği, kucaklaşacağımız, umudun çiçeğe duracağı günler yakındır…

BENİM GÜNLÜK [İSTANBULDAN GELEN ARKADAŞ İLE]

Betül Yılmaz

KARAHİNDİBAĞ, EBE GÜMECİ, İĞNELİK, TİLKİŞEN, BUNLARI ZEYTİN YAĞI, SARIMSAK, KAVURUP KAHVALTIDA Bİ YİYOSUN FANTASTİK ÖTESİ OLUYO!

NEY?

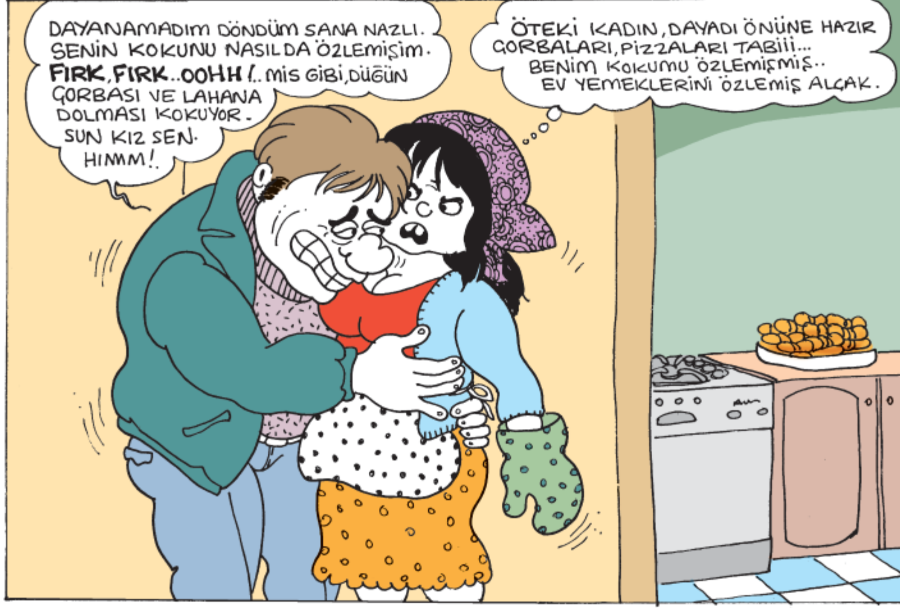
6 SENEDE ARAZİYE UYUMUN DAHA FANTASTİK ÖTESİ BENCE!

HA... ŞEY, ŞU BİTKİNİN ADINI BİLİYO MUSUNUZ? ÇOK VARMIŞ!

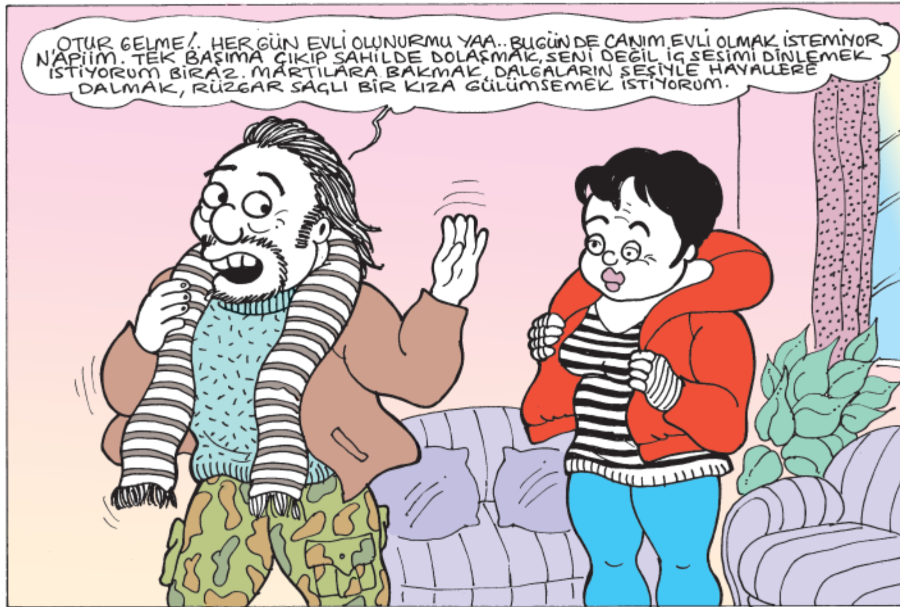
HA, KÖREK DERİZ BİZ ONA, HADİ GEL KARGILARIN ORA GİDELİM!

Tehlikeli İlişkiler

Ramize Erer

İLKEM TURHAN

...

...

...

SİZ İSTİYOSANIZ TAYİN İSTEYİN. BENİM HAYAT BÖYLE GİTÇEK GİBİ...

Yaşam Koçu Afet

Feyhan Güver

